

Liggaren

På gatan stod i sliten rock en ligger så
i Arm, då kom en hem från fjärr och
klädde i pels så varm en skiso-giv när
jag kunging är ej brädd i dag jag fått
Då ligger her och ödmjukt ser till
Rika herren app.

Arbeta varor herren först när står
du här så let, men ligger sad, jag på
är gärd arbetet för för stot, minns ni ej
det ni svor nej, men jag, jag minst
nog min ungdomskraft jag är ned lakt
Jag arbetsarbet drag."

Men då var lifet, heppfullt ginst ej
Skymdes salen då, en mörka malen med
Lif och lust arbetade jag på, ett samla in
för äldern min ett lifet kapital, ett sam
fi br i lugn och ro i vilans Tempelsala

Men så en dag ni kom. Kom dock. Kom
 till det minns - nu ge din väg så var min
 Där ej plats för dig här finns. då jag
 nu ser att ej du mer arbeta. Kom så för
 jag grät. jag bad men ni blott. Såd nu steg
 nu stängs för dig min Dörr.

nu står jag här en fästning lik jag lider
 Bitter nöd. mitt arbete gjort edur rikt. nyss
 Bod jag er an bröd arbeta var det kända var
 - Sån jag of edur fick men armen här ej
 Kraft mer kvar Såd Figgorn och gick "

Gå upp. Kom ut och ställ dig
 Ju uti de sängs led! Sån kämpa
 * kämpa med mod i sin för fäst
 Jämlikhet vika ej ett. Steg var aldrig
 jag. vika ej din fästa rikt!
 Att Figgorns luff ej mö bli din,
 Du måste be om bröd! 31-1 1915

Eust Pettersson

Kärleken

De hälfsten av Jorden oss Kärleken lyiden
 Den älskden kyser oss Syndigen Själ.
 Och eftersom lagen i Kärlek förbjuden
 Så må vi ej jag heller svälta i hjält.
 Ly. Sjellen på Kärlek, bli kungig ibland
 Och Krappen för Kärlov den ackso
 Minnen.

För Kärlekens skull kom jag till denna Jorden
 Och Kärleken är det som håller mig kvar
 Och älskar det gör den i Döden och neder
 Och Guds och Fästern båd nöcker i Dör
 De här livet sprids från vår Bibel som
 Guds. Se människan lefva i enbart af båd.
 3/1.1915 Ernst Pettersen, U. S. A.

Vid Sedsvick Stuet med B. Skand

Prästen mässor och Klackan Klungan
 Klackan Klungan vid Sedsvick Stuet Ogelas
 Derlauder Gied sig Freingas gemaus
 Skenvägens gå gå gå. Svarta Fällens
 mot Fällan gå vita kanner de följä för
 men jag sjunger min Länga Längtan gung
 ena vid Sedsvick Stuet.

Jodas din är sköngheten moder
 Din är vildskapsen Brödan Din är
 Sköngheten Syster Din är födelsen
 Gula ruddade Kristna och skall
 Du länge ibland oss ha? Jag sjunga
 min länge längtan sjunga ensam
 vid Sögnick Speed.

Och om Svartrocken ändå visste om han
 visste mitt Hjertes hög allt sitt skänd
 Kall han visste skulle rasta till åkuf
 Men min Steina Tjvare så song
 Häress ej Äfven Blackens Sleg. Di Jag
 Sjunga min länge längtan.

31/1 1915 Sjunga Ensam vid Sögnick. H
 Gust O. Pettersson.

Rebell Marsch

Hör du Sungen som ljuder från
 Slavnos led för de tige framåt upp
 Klarskumpens mest hör du repat om hänt
 Som från Tröskungens Skjogen upp mot
 Förtige karnas hus i den mest i den Skan
 Som rustar till krig som Störvaken
 på Vackert mot den falskas intigs

Kar du mot att mot fienden
 Sprida revolt och i konungens
 Wisa dig. Stolt.

Är du villig att våga en lögn
 Lust mot den nattsvarta hydan som
 Ingen vill, must och med Gynna
 Barbariska lagar och band na regor
 Bäst iiken och land. Likt en manträd
 Då in i rebellernas led, och så tigr. vi
 Kän att fötrycket slå ned och att
 Skips båd, Hemmens och Råffrisans
 Gåg under Gudet av Stenklitans
 Slag,

Inom vid korsade Slarbajns rasell
 Och din i fin Slagfältet tigr. var
 Ormadets son Inom vi fiendens foster
 J. Grund Slagit ner inom en Givare
 Fik mot oss lee. Se. en i tid pralatum i
 Säder och nord att en himmel oss skapa
 Ben. Hör på vår Jord. Ös vi alla förgyter
 Vårt daglige bröd länjt från lidande hunger
 Och nöd: Gust Pettersen 4-2 1915 mpls.

Maria Betädelse

En blugg liten Tärn som hette
 Mari och aldrig hade kint något
 Kuntigt Geni; en afton spakade
 Efter vatten åt sej vid källan
 Glad en Järling. Singdulsandig

Mim Sköna han sade jag. Sänd en frän
 Skyn och du är så snart långt borta från hem
 Han letade oss njuta av kärlekens gles. Hur
 Han du vil också Singdulsandig

Sej Zack jag har förtman fört fört
 Si mori och ut änglens famn tog sätta göra
 Sig frän hur han munde spesta och lyf. Kod
 Ej till sist gaf han med sig. Singdulsandig

Itse där på kom Josef. Föregymd han var
 Maria mig svor va var du för. Kni.
 O, då va en ängel begripes du ej
 Som kom i sin häjden Singdulsandig

En ängel en ängel en Guds skänker

Mig lycker så Josef hem om dig för när.
 Ett beaktligt och angenämt intryck på mig?
 Dottern var den Sjunde Singdationsdag;

Ja så lyder Sagen om Snickarens son.
 Maria fick jagten däravarefrån,
 Nu Tusenden skänka både vi och mig
 Att vi fått En frälsare Singdationsdag.
 Gust Pettersson 2. 4 feb 1815 mpts min

Hemlös

Ett är lyst i öde natten mörk och
 Foud och vatten bredan ut sitt Sögeflor endast
 Gjönnen i det röga blickar med ett Söge
 Öga på en värld där Striden bor och dö
 Hets plantor gro.

Nordannindens Ratta andor smygo och en
 Lusning blandar sig med Ulvens vilda Fjät.
 För i Skogens djupa Sköte hemlös vandrar
 Stämt, mäte med sin enda väv till Skut
 Tälten som han Skytt förut.
 Värrens blick, den Frallska Gjerne. Kappets
 milda vira du bra att ha flyktat.

allt förgitt missförestånd och brist och smärta
 ett förelätt och sorgat hjerta minnet
 Fin flydda döden det är allt som nu
 Han svarar

Rastlös genom lifets "ökan" Rastlös
 I förtviflans täcken på ett kor
 förtviflan honom älskar han nu
 Blott för sluta döden till sitt bröst
 och njuta så och frid i gränsfjällen
 och utplånat för sitt namn.

frätt och smatt han sjunker med en
 Kall och stel i alla led. Skuf och
 Skakande af kält när han så mat höjda
 Blickar skänna mils mat honom nicken
 och en stråle i färd skyn lyser
 på den bleka hy.

Då till skänkan han beder klara
 Skänkan uppsitt sedan vill jag foras från
 Minn sorg och i glädje frid och fröjd
 Jag fortsätta vill min levnad skänkan
 Fin vår mörka världens mörkrets kapt.
 Hemskan hörd.

Stjärne du som klarast lyser hämta mig
 Ly. här jag flyser men hus dig är värme belett
 J. hans äga Färd. bläckur när han pausar i
 Tanken där en suck så djup och lång
 Lemner in för sista gång.
 Lä en hemlös. Övergifven sate till förtviflan
 Slippen Ut af fattigdom och räd flyktat
 Av sin Levnadskam, men hans sista
 Suckarna Oss! till Kamp på f. liv och död
 mot den Gjut som tog hans bröd:

(Fru klass och prästerna offring behålla
 Redningen, Emot er i Kamp vi gå
 Samt rebeller vid vi stida såsamt
 Sådana och lika. Lids tillt som Segrare
 Vi stå när en gång vi målet nå

Bröder som rebeller nämnes fram och lif oss
 Samfält nämnes varje hemlös bröds Vård
 Spridda Jordens präst för kan blif
 Revolutionsmän jag igen ett spelar bröd och
 gör slut på kvält och nöd 8-5. 1915 mysk.
 Gust Pettersson, up

Krig

Krigets äska höres rulla över
och land och vatten millioner andskäp
Mäniskor vandra genom natten
Civilisationens sol gått ner
Barbariet nu syns röda dödens spöke
Ölakt och förfärfulla syn ett skräck

Stater skola gå mot stater för att
Mörda själar plundra manufaktur och
Prelater betso prata be och dundra

Samma Gud de alla källa samma Gud de be
en snaks att från fienden den fräcka
Genom blodig människosläkt

Prästen - hycklar i Rappa leden även
Han om Seger Dicksbjörns himlaspöpp
Gj ett ord till bättring egen
Ve' er rappare och kungen prästen kejsaren
Och för ve er ve er kapet ungen snur
En stormvind och faufar - mpls 6-2 1915
Gust Pettersson,

I Tuför

R

Stockholm 16

N:r 2760

Omstalen

Jovall i häror or iatten jag befom min lilla
Länkt i Haidene mellan varren jag häme
I Djupet Sänkt

Han ligger dänne i djupet or vjorne ryget till or
och näcken ha pytt med ror den lillas
fröbilla or.

Han ligger från lifvet brygd i häror det sagan
Jag or. jag därför mitt som ha elädet Ty eläde
Lida ej mer

Jag mycket ha älsket och lidit och ätst min
Kärllek var det en lik edne i häror. Sam
Frampst och krossat mig ha.

Det var hans som den lilla och häme Ja
älskade jag med varje fiber i Själens
och varje snitt Hjärtas slag
Nu gång uti Skymnings skenden vi fu Red
Blint då jag och min lilla Länka och
Kungern mellans or för.

Han Lev och jag häme mig Länkte som
Jungfru. Si en och God med Kärllek i
Unga hjärtat och Vilt och Jämförande klar

Han var ju enfaltens kvinna född att
 Jätrampas och dö; jag såg henne utskött
 Jätriflad en spildra på lifrets sjä

Så skakken jag tänkte komma med
 Kinder i rasengläd till sig uti
 Elendets kaja jag älskar det bli
 min död;

Och i hem av rätten jag näme på
 Armen tog och kastade näme i havet
 Så rullad mitt hjärta slag.

Dit skak inga rikdome framma
 (känd älskare) så falsk och het
 Vår navel fins ingen kärlek
 (och ingen förfäthlig het)

Gust Rekersson 21 9. 1915. mps

Febriksplickan

Jag kom en Vintermorgon förbi en febrik
 Vid porten stod en plicka såg ut som
 Ett litet magen och outönd och Skolv en kälde
 Kela gestalten i färan hjälte.

Jag spade den arma vad vänta ni på!
 Han sneglade ängsligt och svarade så, och
 om ni kände vår Gysma lakt. och
 Råsten Sjä till en viskning blott

I natt har jag vilat i följande kants famn
 Libertinens lusta sökte älskars kamr
 Med hot om ovsked han tvingat mig
 Att beträda hedrens vigstige!

Jag kom föresent i dag till kung frödes port
 och den stängs i lås för den som brättet
 Ljort men han skred nyss så stolt förbi
 En liten åt mig jag lörte dörr!

Smaka kan du inte känna hit i tid
 Skall jag de förlora ditt känga id! Skall
 Jag med makt och med denna rätt
 Ej löra eder ett annat sätt
 En plikt reppfylla ni till den skam
 Skall jag ej krossa en pulstorsen barm
 Att jag uppriser ett blodigt, som betyd
 minde, blott guld jag för)

Han Snuffade Sakte. Det är jag i dag i
 morgon min Syster under samma lag
 Han höjde klicken och handen knäts
 Jag längtar blott att det våldet brästs.
Gust Pettersson 2.9 1915 mpls.

Drämman!

Du som trivas och kvävs i fängelsens guss
 af en långsom till Sällare lind fly
 med tankarnes ringor mot eviga Guss
 till en hälsande Skönare Skend!

Du som trivas och kvävs i fängelsens guss
 Lapp. Skyt den Drämmande från mat
 Det blå, och då Smuttet för flytt, med
 Odlöshets hopp Skell du Skida kvad
 Nej du kan nå.

Då du krygs af lockigmen i hotande
 mängd. och ditt lufs karisant käljs i natt.
 Se upp mot det blå, och en Skönare äng
 För du Skide fort Ögat är natt.

Du Lygner till Själens Gufvor munn

Hvad skönast du önsket och drömt i Fager
 Verklig gestalt och i skön Örtika) (sin)
 För du Trämma och älska, så ämt,

Låt Sanken bli fört vid de Lyckligas Land
 Låt Själens dö Brigt på ba, Snort skaller
 Dig plikten från Nöjande strand
 Du Trämma ej längre i ro.) 187-2 11 v
Gust Pettersson 2-9 1915 mpls (Frustog)

i Observatoriet af Gust Pettersen

Låt, blickens glida ut i rymdens regimien på nettlig
 flykt, igenom tuben sin mot, Vinstagens
 Sinner du blir förgylt du krympen samman
 Ingen ting du är inför Öändlig hetens sfär

Fångt biff på förted bletnad. Låt du ses
 i Skjönklor natt och ett Vindens feende den
 Ser så Sages natt i den brunt och den
 och snart ingenting uti Öändlig hetens
 vilda ring) värld

Meragdens skiftning för en
 Önnen. Sol den skinnron grön
 På Öfverig en drakning i guld
 Så lekfullt skön, den önen
 Migration av förgynas en. Egnens
 Menus med förtällnings Glans

Vår Lyms en tredje. Sol den
 Blodrad är, Eubien en Lick. Här är i
 Kellan den ett. Söndag Lör på lifgj. rids
 Och de planeten Sam den liffullt ger
 De följa dets beklagade. Sol i gulf

En fjörde Sol elik Diamanten är
 En Lix för kall ett kyligt skinn
 Låram kladdad Lör lif frisk kristen
 En Helt valkyria med is kall skörd
 Gör oberörd i vintergatans Kället
 Får elikten glide ut i Egnens Egnen
 Li nappelig flykt. Igenom Fubien Lör mot
 Vintergatans Fann' den blir förgott
 De Hånke Solass Guss blott mot dig Lör
 (Låmeten märks för elu icke ser) G. P.

Mänstren

Bland snöen och träden över Skogen i
 Vatten över ånger och åror, över vikens
 Watten. Sänder minen sitt vackra sitt
 Spikmatta Sken, i Skogen bland snöen
 Du se vi i massa, vid mänsken Båd
 Nympfer, och Skagerin som forra, på lekande
 Högar med, mänglitter-Glans där synes små
 Älvor i Högar där musikken till Gården
 Är nattflåktens susning, Osynlig dem
 Spela i mänskens beklagning, Skagen är
 Hemstr men vacker ändå i mänskens
 Dem faller döpa, och forsen i fallet med
 Bergkullar små, förvandlas till pärlfång
 I monstren, också, men mänskens misten
 Med morgonens Gygning sin fängslade
 Makt, och vikens små älvor bortfägen
 Dyrning och salskens präkt) 2.19.1915 mph
 (Gust. C. R. Pettersen)

Snön af Gust Pettersen

Fall lätta snöflack fall och bödda groven
 Kall det bröst som sjunker här Det längtar
 Ivalhus där

och som jag sänkt ditt namn på snäflack
 Fall än mer att jag må bli gämd så
 Gämd som jag är glänt.

Vej ingen smaden skall besöka grafvens
 Well, och ingen fader här skall friga
 Hon jag är.

Dit ingen segster gör att fälla sorgens tör
 Och ingen bruders bröst skall sacka tör
 Om fröst

Och ingen enda vän skall vända dit
 Ingen att på den vita snö en Högkurst
 Blåna stia

Och som som var mitt allt skall gå
 Därå för kallt med bruden om i arm så
 Fyll och kärleksvarm.

Och frossa snäflack fall' gör brödden
 Dubbelt kall' att stelnaadt hjerta dö ej åter
 Böjra stia. Eust Pettersson 2.11.115. mpls

Visperdalen af G. Pettersson

Det trista i den stilla dalen hvem
 Hiskan där det är ett slag af närborgelen
 Det läcken i nej läcken skannat

Lytt jageln är det är väl annat som
kviskor där

En Jungfru satt med krus i kören rid
Wispeläck som ängeln mild som res om
Vägen. så frisk och fock. han kviskor Vagen
Min natt var lång si krusk är Skogen
Kom hem en Gång"

Det suckar i den stilla dalen vnen
Suckar där det är väl dufrans suck i den
Det floden är nej' dufrans lilla y' suckar så
och Rehn är stille krusen suckar så"

En yngling inom fängselmuren i märket
Satt; han suckade och kring naturen Gäd
Suckan makt. Jag kommer ålskling men när
Vat Gud fät kring svara kan är min brud (H)

Den finge ynglingen dog i bogen på Falkenberg
och Wispemän i dunkla krogen han ögat sorg när
Ivanen landa på blomningt skön de fygner under
och mötas här X Då Salens första skolan gläns på
klippans tand och lyfte silverfiska skina vid
Stenig strand en hvor som fiskar en köra kan
Att när han kviska. så Suckar han) 11-2 1915

Mar 111

Mar. Jag sitter och fäster just nu på
min fötliga Basndam. Fäster hur du en
stätt för (Kreppis 30) är till baki. Ger
mig Livet i ängest och Wäke...

Det är trymt och dock kint vårt liv
Täje dag gör till Spilla i Svält i Rif
Var natt kor sin Joss. Var morgon
Gästar ett nytt bekymmer på Jönar,
och Tända...

Du vet det mor, du savalt och frös
För att Jön det varmt i din lilla Fös
Du sam bräde kint på den Krova fabrik
och för var dag Slag i kistan allt djupare
Spikar.

Du vet hur de ha det i nådens kvorter
För i Blannar vösa Ej Salen Lör.
Ej Wäron jubla i Seemlar blanna.

Dä ängesten vandrar i Renna Farna...

Det skrifves intet vackert om Dig Du mor
Jagur (Kraustnör) gör Dig fönnämer Stor!

Jaga Kärlig hand försäker plåga din Lefvuds
Smärta all. Endast ^{sej} Hälsa! -

och dock har din Smärta så Stora Mått
och din Glädje ha ännu ingen Fäststätt!
denn när i Ungdamsfröjden en gång du föddes
Ditt Ben. så blev jag vist Fästne med
Skäddet

Jag vill göra ditt Lif till en Spelare Sikt
då all Smärta skall gämmas i Hjertots
Bikt Jag vill fenna den Själ med
Hussumme ^{sej} Häcken och Rensam Fästningen
Skinner Jag Fäcken !:

Gustav Pettersson, mids 1915 3-17

Farmare Flickan

Man hör afverelt samma visa oft levdet
är Sämre än Sten. men det har blott
Stads barnen prisa som icke vid annat
är van

när Stadsbarnen jäsper i häcken, (sängen)
Fickrympta till kropp i till Själ de
Prigven jag karna till ängen jag ser

Huru salen går app
 för mig är det auskligt att blika
 på skustenen gäfla a kus, Jy jag är
 en farmare flicka jag föleles i giänka
 a Ljus.

Den friskaste luft för jag dricka Den
 varmaste blandaft där till Jy jag är en
 farmare flicka i byta med ingen jag
 vill.

En Lasse jag har må ni veta. Han är
 Wacker. men saleränd i Hym. när vi
 två till sommars arbete på Stri
 Lyckan a Glädjen i Skyn.

Han älskar mig det må ni veta a i
 Häst skell han köpa en paron i fegska.
 Sin farmare flicka Li kull till sitt
 Älskade bräst.

Den lefven ni sällt våra dagen a Jy
 längtar ej mer till Stan jag arbetar
 i fält a i hagen a Sjungen Sam jag,
 belibit von!

af Gust Pettersson, mpls. 4-4 1915

Stästa Prägan.

Den Stästa prägan af prägar bland prägar
 och prägar. En prägar har lynchmisan hos
 Karmelitiskt. den upprägit Snillen. den
 prägar som ingen den fängst intress och
 förskamnit. 1. 1.

Under förskringarna Gång vore lida be finit
 Hi utvecklets hos ifrån livsförmen
 Små till fysikens förklaring och alla ha
 Karmelit på Psyke den gåtan när som
 Skall de på 1. 1. 1.

De kunna oss föra till gåtan om livet
 För stanna de stora vår tankar är fri.
 Tankar fins för alla förnuft är oss gifvet
 och frihet man äger att tänkare bli) ~
 af Gustav Pettersson mpls 11-4 1115 u. s. o.

Mänskan af Gust Pettersson

Bland snären och träderna över skogen
 I natten. över ängen och åsar.
 Över Vikens Vatten Sänder minnen
 Lilla Väckra men Lilla Späkratten
 Iken i skogen bland snären för se vi
 massa vid mänken bild nymfer

och Skuggor som falla på likande vägar
 med minglitta Glans Du synes små
 Älvor i yster Dans musikken till
 Dansen i nattflåktens Seering
 Örymliq den Spelar i människens
 Belysning Skogen i Hvarstimm
 Tackar ändå i minnes Men som
 Falla Döpa och farer i fallet mot
 Byggnaden små jämnas till
 fjärlstäns i mensken och trä
 Men mänskenet mistar med
 Mergansens Lyning sin färglande makt
 och Vikens små älvor lörbygs en
 Lyning och Saltkens Prakt. G. P.

Hämnarskan af G. P.

Du Skettans dotter. föll din sista frö
 I denna natt. din huse fäls dig
 I kända att unga lemmars vana Glöd
 må fända hans friska Häskublad
 Som furets Står.

Öd ut för honom allt hans lust
 står i veta linjer och om skänket
 naken tillts Fäcke mer ej i Hans

Blick är vakten och ej en viljeblick
 Ut ögat för!

Lä skall du kinnas. Kinnas all den
 Skam som märka seket lida vid din
 Stann. var smörkans skick och var
 Järnfärlaus vän!

Din stalt du skiden abasin hettigt skän
 Du sorgens Datter worden Glädjens nympf.
 Att under Hans kräft Gålda skymf mot
 Skymf. Gust Pettersen april 27. 15.

Från Järstadon af G. P.

Jag sig Ett par gå gåtan fram olyckligt
 På dess vägar en kinnas såld till Segnd.
 och Skam. En man såld till sin hem.

Han offrade sin dygd för mynt jag
 Kinnas ej makinet - Han svek i sken
 Heldt oförsejnt kinnaden kinnaden för livet

och för mig stäl den frågan app. 2. Kinn for
 mest vill i livet? Han som gav både
 Gått och kinn & Han som blott kinnan Ginnit
 Gust Pettersen m. s. april 27 1915

Det Går så lätt

Det går så lätt när vinden blåser förlig
och Glänsans slup för fulla segel flyr
och är det den som släpper upp härlig
och bistar motvind, medan stormen
Snyr!

Det går så lätt att mitt i överflödet!
Då rikt så fätt, att det dig äkta vill.
Jag stolt på dessa vilka kneppt ha
Brädet långt mindre sovel eller smör
Färdig,

Det Går så lätt när vi och Gikt
Förstena vad om den ungdoms Rosengård
Fins kvar, att i kasta steun på en
Majdalenas vass beatt i detta ett kan
Slakat har)

Det Går så lätt när salen är ett blunda
För åskans maln som fjärran nystrer ut.
Här när fridens vågined sig bedrägligh
Runda, att var där för karmens kröva
Ryp!

Ja Woren där är den och blundar
Hing blåmålade krakar går i dansen lätt

Han vorden kunnande likväl, den stunden
 Di duns och löjor icke gå så lätt, Last 7
Suster Pettersson mpls april 27 1915

Morgen, Läder af S. Pettersson.

Jäli Trivelats onda anda last från
 I förn förför höjst sinne, min tid går fort
 och är så kort, mig lifves ljug döime
 på lätta skyn vill jag se Gudmans
 Korlets maltes - med rosenröda läppor se
 och kunnelsblida ögon skalkas.

Men ser jag ut i rymden blå, och ut i
 Nattsvart fjärr och som jag in i Hård malen
 Grå, och in i dis och dimma jag ser den som den
 Där med brukt och Fandöst Lejr jag plöjer lede
 och tung mista och detta skapar duns röje.

Jag Trifler uppi Gud och allt som klaka
 gubben med jag hävar lunden de befelt ut gunden
 De ha spuret, och killeksstriferna jag sett
 a Hårda de ha klungit i triful mina läppor
 Felt i triful minn purlon Sprungit.

J'anda från en Romsverd natt som nu är
 Magna Södom jag klipper stora kien jett.
 Larm Rastats upp på Träden och uti fjärrans lätta
 Wäg; Brynna den och murarna med lättest
 Linn osäker krig till ord som minns tanken
 Grunlor.

Men beynat gör och gör och gör det Enslor
 och jag Ryser min Lie Rast jag vedros för
 och Häftfjörnjätt jag myser den delfur
 På döran för mig det mena och det kallar
 Gemotskändligt blir mitt krig på
 Trifelsömfyllda Wallor.

och Kriget Skapen för man sakt och ike
 Ruinerer bland Skum såd som kien lyg
 En Svingenman spatsar med fulla händer
 För sis nu ej Triflets fien i gruset;
 Enen kälckens och enen mer fiekens
 Allt sam Trifs i Ljuset, G. Pettersson 4.5.

Pennthens af Gustav Pettersen says May 2 1915

U. L. Lyndesnes djups jag Sjungen min Säng
 I Wäldet maktiga Lärer man kuller väl
 På den Wäldets brand en Gång för Kval
 Som jag Led i stoner,

man band mig till Klipsans skrefliga
Barn och sette en Gam till att fiera
Pälsören som skälfude så i handvann,
Det skulle mitt Högmod krossa.

Si led jag si skred jag i Tusen år och
Häddade världens härre och allt sandet vände
mitt blodiga sör, jag häddade blott den
Färre

På sistände Barn den en skel ägde flock,
Guckts Fjällen vora de alla med i Jamlande
Miner och Satsvort Rack och fulla av
Helig Galla.

med pin Guck och Fumkier och Gläande
Ting de skulle mig ädmjuket lösa samt
Skreda till verket med Går och Sång vor
Härre Guckfader till öra,

man aldrig de hörd ett Smittans skri, totalt-
Vora moderna spilela en bämsruk mängde sig
Hellig i min Tungas Hädelser Vilda,

jag äste migst Hår så isande kallt
att fram påten farva mig Genurlig, en
i Sataus gestalt i Prumens gutalt förblef
jag Dusen i kreflig)

Och lyfte jag Skendau min Läkarsnös
 Arm till det med den signade prästen
 Så bönade Hagens kallande Garm, och
 Järens innersta fästare.

Så loof jag så stred jag i Turen är
 I lidandets skicks triumfator men
 fram Långvinn, krets mine betädiga
 För en Kinnarnas Skarvprestar.

Och nu är det Världens senaste Tiel
 Inom Ständer på Tringetsnäs
 För siste för stora förbittade stiel,
 För biter den Gamle i Gräset.

Se Eldkanen flaxa kring Världens
 Härn och Byggnaden stäit samman och så
 Stiger Tankens fjärrda ären med skyn
 Ur den ryckande flamm, J. Pettersen,

Stig Skerfvarus af G. P.
 Du svek ditt ord. du ed din succit
 För fuser blott och aldeligt är ligh
 menad du var för feg. ett fru

Ofta en förenad äre och Realitet
 Lograr skenit. den som Göt skall
 aldrig klara förmå och frike temperer
 Gått och i "am blig feghet best
 Du sprang till Hundarna vid Herrens
 Bard,

Gå nytt försädan den frid du vill
 och Enge lugnt de hem du funit
 och blir en sager Landkunt. vid en
 Herres port. vi skola slås ändå med
 Lene mad som för vi Gjest. och viss
 En Reuskeus ody det ändå skuner
 för dig och andra pening herrens Hundar.)

Gustav Pettersson mpls maj 2. 1915

Wak upp!

Det gör en väldig ora genom Tiden och mänskasticket
 Hjörta högt står man igen medeltidens natt
 Är en förtiden och Vetenskaps sal på
 Järket står.

Det är i sakt. en Riden mäktigt makter
 och Lupa Tirmens fysica sligra an sin
 Arnsfjört amking Jordens alla Taktiken
 och medeltidens spänken Gången.

Än råder själviskhetens makt på Jorden!
 och Guldet väger tungt på Thimmes väg!
 Skugggårdslans ordet för väl riedt lysbruden
 och Fiketen är stadt på iken ligs!
 och Dumbheten i mers skenar skilt sig
 Kläder och söder sig på liffjans religion!
 och Sedan ämnar sig i hjärtat glädn
 Att straffa mat! järnketten och Tår!

De rike rota sig som för tillsamman
 Att lägga brödens tyngel på Fattigman att de
 In njuta lifrets fröjd och Gummans
 men körs dock om Guldet med Vårn
 Ohj. natten är ej ännu helt förliden! men se
 Din Hågror dock vil äfvens sand ett förgäpet
 Du sal den nya Tiden som snart skall
 Uppgå öfver flod och land!
 Det böjor kneka i de murarna Vårn för
 Keras smide! Suga falkens mög
 och Ryckans fester andens lovar om
 Skrik för Guset böja skifta förg

Upp Gusek son! enjunda dig till skuden -
 Den skuden - märkeks märkeks märkeks
 Rusta sig! men Gusek sönen och! snart
 Natten är förliden Vack ripp till kamp för
 Tven grä Gud i dig! G. Pettersson.)
 Kristendamm / 1,

Se, Kristendamm är just Skatten, som kan
 för från Kiecker till vår jord och
 Krigsmakter till lands och Vatten, är
 Kristna människors offerbord, och dälla
 Mänstors skänka länden att mäta
 Sanningen med kan, det är ej djäfulen löv
 fränder det är de kristnas löspår

Man krossar nu i kristlig lydnad och
 Odeligen beta land, och Svådet är en
 Väcker plyndad för dessa Kristna
 Riksbond och Riksen, som för den fitt
 möna om i dessa olyckliga kland,
 Han blaffar nu sin kala hjässa
 in Kristendamm Ränkts i blod!

Gustaf Pettersson)

Kan Tärnysen Själ af S. Pettersen
 Ja kin sjung sin Viss. Sjung den alla dor'
 Jag mi säll mig piise. Gladst humör
 Jag kor kulorn dag och fogen böda Tung
 och lätt allt med lugn jag Fogen.
 Lådan är mitt sätt
 Jem min väg jag var kor spillo är
 min Gång Tenker Glada Tenker Valter
 Deu i Säng med min laft jag bliu
 Mäjd som den sig Ten Tor vad lifuet
 Gifver och bejör Gij mer.
 Jag Hand jag bejör för för knajt dag
 Bli det något äfver detta spora jag
 Tenker om att spora Gijet det till
 min sod. men att Gnidig vara
 Kan jag inte med
 Pengor kan men mista pengor få igen
 Så min stant den sista så adja
 me den. Säger ij Palutan Gulden den
 är slutt jag kor varit utan många
 Gång föref
 fattiga och rike skall ju världen
 Ha hade alla lika ij det vare bra

Riksen sin må vara ren och alla godt
Jag skall mig mig klara med min lilla
Lätt.

Slad jag är i kögen som en spår
J. lunde lätt som fisk i rögen
Fri som sommardag och min lycka
Prisa sjunger jag med fjödt ljude
Högst min Prisa uti Himels Höjd

Europas Vår af G. Pettersen
Det visos si först på Kanarnas din
För en stund äfrån Vildens blif stillo
Vi hörd förundrade fjöran ifrån de
De Skugga lättern Drilla nu på skog
Fjögden härlig men hörd de Rykanen
Släktens Lyskogord nu spår som för
Alla Bäcker. Det liknar sig nog nästan
Ackörd men Jorden bör märkade flåken

Förgäves du har det blundat flå och vörlige
Wallfarts köden 'öra Gåsten från för ge
J. Bladiga Skov eller skylle i sorge kläden
nu i lunge uppståndens Kläden i Ravn.

J. Saltillbejörns Kallgar Daver,
 Med meken och Rosenbladen min
 Wäldsbasilikas Kall Stör Tam
 Gasmopelist. Dädl i i Staden.

Hur länge skall arfvet av ädelkultur
 med Buler och Belfvor spillros hur
 Länge som Gräs och Blodiga djur skola
 Männen i Gatorna Gåsa? nu
 Vädron. Soldaterna att Vindur är blida och
 Ryser i Salen och Hvirken Dörvid
 med Skällvande menn: jag hell af dig, sig
 minn du mig ännu från Fredens Tid och
 Sämnar du ringen jag bef dig

Ja Wäner Stör upp sina heliga lake
 Jukelikepod af hymnen Till lifvet men
 Kägyl i ett Skysmande önkadek är allt som i
 Färgen är skrifvet O. vi skall du lyse
 för ädelens stäl till stöne Triumfer Till
 Läkare mål i de bröst som slack mörkret
 Will fjälles ut mullen din aukant
 Hållra!

Nej Kunde du spela din eget Koral
 Så Skönt för Europas Ländar och
 Folkmiljoner i snuffande Koral rikt
 Hvar en sina händer! men hörmans
 Sönder förtone i bröf och ämne den
 Bämlige Svärmenen blott ber vägen
 Om Hjälp emot Tiden och Lyfter den
 Ut dyn mot en flit af blott Pet. vito
 Bancrosts Siden, Gust. Pettersson.

Kamrat!

Kamrat, huru kan du väl böja
 Din rygg under hundpiskans lag
 I Trildamens bager dig nöja till
 Lydnad av rikemännens lag.

Du som var Sejrarn i Striden för
 Urvärldens Tragiska dar deussum
 Alljämt Genom tiden du kreften,
 Den Skapande Var,
 På Fek i från målet du vikit
 På matmen ur klippan du bant,
 Trots mödan din vilja ej svikit.

På Wildmark till teger du vänt
 Gålv Wäpen och redskap du smider
 Den ren i din seniga hand. för
 Bröd och för framtid du strider
 Och segen blev arv åt ditt land

Men nu är du rättslös och bunden
 och Knäppt för du äta dig nätt
 På ben för du Gnaga likt hundben
 Men dränaren Går Gödel är det rätt)

Kamrat. varför fegt skall du löja
 Dig Ädmykt för Bödlarnas slag.
 och Svälta och låta dig näja när
 Gålv du kan skriva din Lag.

Gustaf O. R. Pettersson 5.26.1915

Han har Aldrig varit Kär af G.P.
 Tillgit mig att smitt i Glädjens yra
 när man muntert kor på alla håll.
 Jag min allvarstunga ej kan skyja
 Uppan Sjungenes en sång i mell. men
 Det stack mig när man så den dö

Den har aldrig varit riktigt Kär i

Och det fanns en gång en Vacker Flicka.
 Skin och hvit som mjölk och rösmas.
 Himlens Gud brast jag på henne blickar
 För hon stod för mig som lifvets ros.
 Och hon såg mig och hon så den stjärnan
 Hon som ser så läglig ut är Kär.

Vår vägar skildes här i lifvet.
 Men det var en gång uppå en båt
 Blef det stora undret mig dock gifytt
 Att på återse mitt Julestjärne
 Hon gaf allt på mig och så den stjärnan
 Är Visst Tokig eller också Kär i

Ja nu kunde jag min visa sluta.
 Flickan som så Grämläst Kär jag kall
 Döft för mycket utaf lifvet njuta
 Och hon föll så Grämläst djupt från
 Fjäll, och hon så så luffert en sån Kär
 Hon väl aldrig få en minne Kär

To ack ja. den Gamla Kärleksflammen
 Vi vid Gud den Samma som fört.
 Och nu är vi båda Vigda Sammen
 och med det är denna visa slut
 Jag den enda var i hennes spår
 Den håll honom riktigt riktigt kär
Gustaf Pettersson mpts 5.30. 1915
Förnärbetaren af Gust. Pettersson.

Hvem bör den tyngsta bördan bär i
 Världen, om inte den som fått den böda
 Lott, och bringa fram de oskattbara värden
 allt hvad som namn av förnärbete fått,

Kanske af massen som mot honom Glöder
 För den försmäktar invide regnens brand, ¹⁹¹⁵
 I kall smides kedjor åt hans egna bröder
 Ja. kanske, bojar kring hans egen arm.

Hvem bygger bitar af kallhamrad pansar
 Men Gjät honom. Kalor och Gervär.
 och hvem som frambrakt knifvorn spjut
 O. Lanson om inte förnärbetens spores där

Hvem smides Plagen där som
 Hvalfruen Jorden om i det Jernbetone
 Spores där! och se på smärteklamer
 På Bergen om man finner honom
 och i Vår. Gustaf Pettersson. 5.30.1915.

Krigarens Minnen.

Kaptul kom ifrån kriget kom ännu
 Kruktänkt. bjud och Sändebudsen. en äga hilsna
 Den var kom. en annan ifrån Skuld som
 Skjutet. Skunden plögade han likväl
 Gunga minnena från kriget för de unga.

Vänner! Farsfull är denna ked. där
 Vilt skattens höga kälvetid under
 Tusen sinna Tusen slaktas ned och i
 Plågor och i krig gå under Jäg har skidat
 Synen av de dode och färbannen krigets
 Gygna Öde

Jäg har skidat krigets barben. varit
 Med uti dess heta Vimmel här
 Färbannet och klagas på färbannet

Med Krut rök smittad himmel
 Tusent mänskligt fanns att se Ty & Dedes
 hatet, Ondskan, rådde över Dedes.

Ängest fylde för en stund min barm
 Vi jag stod i vapendånet Måga, och en Kula
 Nyste bort min arm, en Grunts höv
 Tog mitt ena öga, Skymdod Sjöns
 Jag ned på jättet röde Jb land Värmer
 Lärde och Döde!

Trästlös Jämmer rådde runt omkring
 Heland dem som ännu kunde knuda
 Dedes var med slotta ingenting dem
 Had Tygt och Skilla vid vår sida
 Dedes var befriaren från smärtan
 Vanda Trästen för de Slitne hjärtan

Varför skulle detta blodbad ske?
 Varför tvinga oss dikt till slakten?
 Varför tvinga världen sorg och de?
 Varan mig i konungens vid maktens
 Blodskuld, som utövar sig kapar
 Och ur röda Dedes högt den Rapor,

Tugen Gud har rensat Krigets frö,
 Tugen himmelstofts makt befallt oss döda;
 Våldets män oss skikat ut att dö och
 Med blodet Jares åkrar göda i Värngelystnad,
 Och maktbegjert slipat klingan Togen
 Från Gerväret!

Värna dörför uppgång. - Värda och mat
 Krigets Jaso räddat dig värna! Rasta.
 Längd ifrån dig blodet Svärd och se
 Upp mot Fredens Jura Sjäns!
 Fredens Tid må Götta Svärdet.
 Folket, Fredens Tid den må
 Förbrödra folkert Gustaf Pettersson.

Sömnsskan af Gustaf Pettersson

Nu vill jag ligga mig ned och dö nu i den
 Vörvite sögen, orkar ej längre Till dömmens ö.
 Ren i dölsdömmens fann jag blev Togen.

Ständigt jag vandrat bland verna talad.
 Värens under blott enat Wandrat som
 Främling i främmande spådar kejrat
 Öns vart jag Spårat.

Wisse blott att natt efter natt måste
 jag Träcka och fälla fälla och fälla Tillis hemmen
 Matt knapt kunde sömnaden hälla.

Wille ej Drunkna i Gaten Slamm beland
 Pratsbekuansens belände a. huse många jag sett
 Fin sett hem så och ej återvända - - -

Tankor - - Kanhända ni givit mig frid,
 Kanhända ni givit mig Skyska men aldrig aldrig
 hade jag Tid att stanna i eden, Ryska.

Jag har inte Tid, jag har inte Röd
 att Grubbla och Fänka och Stanna,
 Maskinen är så snabbt sin Träsk
 och Vårkända, Träng bli min fröna.

Män nog har det bränt och hemrat mitt
 blod, så vilt i den evige natten, och
 nog för namn jag en, den mistad ni bräder,
 bland sorlet och skriattens
 Ni bräder, som bära Världens me
 med ägan, ljusa, och klara.

O, hur jag kunde i natten be att,
 Ibland eder förvar.
 Förra o. brida! Fölgen till slutet.
 Dröm om fridhet och lycka, jag och du,
 ständigt är följa dit ut. J. Skolen.
 Ej illa det Lycka.
 och vill jag lägga mig ned och låta salen
 är mig en pliga och en i. M. M. Tills
 Nästa Tå och nästa världsliga.
 Gustaf Pettersson, Juni 6. 1915.

Föreläsning af G. Pettersson

Så ett de voro. att man ej kan flyda
 Den gåtan: hvem befalde hvem gaf vika.
 Han flyrde blott för det han ville lyda.
 Men Genom flykten flyrde han tillika
 Den enda Trist man mellan dem fick höra
 Men hvem som skulle makens blick uppföra
 Hand i hand i lifvets vår hand i hand
 Med Gräset för. Sol och Skugga alla
 För lifvet fortgår så, hand i hand Tills
 Natten lång. Gämmer oss i Båden Träng

Tro du Ej. att kärlek är oss
 Följaktig äfven där i du är alltid
 Vänner min Jag den käre Vänner din
 G. Pettersen

Ur Träldomens Gruus.

Var djärf gå mot ditt framtids mål
 Du ställt dig för ett en gång himna. Lök
 I kydd blott för din viljas stäl. så skall
 du kraft hos henne finna. den men som
 Fegt sitt hjärtas röst ej följa någon drit
 den Wiron. bli fridlös i sitt eget bröst.
 och lifvägt honom stor du prisor
 Var djärf. till lugn och oberöd. din Fro Ron
 Du till Bröström sitta. Houd men om ej din
 Röst bli hörd om blott du kämpas. löi det
 Räfte. Ej storhet blef en hvori bekröad
 men mot dit Kraft i djupor ledan
 och strid för dig för hem och hörd en
 Gafbruten Kamp i freden!
 Var djärf. och kunn din ende fri. du
 Fäddes ej till slaf i Gruus. Ställ
 målet högt. och Farska i Houd som.

Kan ledas Upp till Ginet. den Wäggwänta
Kassensströdd. En Man det höfves Trippa fram
Om och du Sjuncker ned förblödd. du
Dor dock med i Hjälteskaran. 1-11-6.15

S. Pettersen.

Kysse!

Om Kyss en Kyss. Vad är han? Helt
Kjerna bifall Till en lika Skum Begäran?
Kitt köfte som vi ge. men aldrig. Tala ut.
Om ed Vi svära. när vårt förmodan
Tor slut. Om bikt i hemlighet. som
Tor vår Mun för Öra. en kunghetens
Täkt som Tacks Vår Själ. besära.
Om lek som är oss Kär. Hvar med
Rosenbläck. Emellan Kär och Lek.
Vi Skrifva Bindesträck. S. Pettersen.

Den Väntade & S.P.

J. sitt husill är min mor. Vil den sön min
System är och min bror för mig jagt.
Gjelf med handen under Kind. Sittu jag
och Drömmen bör. & min älskling. hvar är den
Jekke spouda hink. Känd. saknad blottack väntad
blott. S.P.

Minnet.

Äter ett besök i ensligheten af försvunna
 Dyra Sörjda Minnen af beståden från min Lycks
 Dagar. Sjön Vid Lyckan Lyckan Skogen, bergen
 minna sakar minne fräjderna drömmar och min första
 Kärleks blomster sakar!

O. jag Tänken på naturens Gadtet ett i
 Lökneven oss vana minnet. Sen ett Jordans
 Lufva Svale Lycka. Lik en morgendagg på
 Hjärtat håller än vår solen bränne midlyst.

6.27. 15. S. Pettersen

Epistel

Dagarna drunkne i Tidens kor. och i chansen
 Drinks och slitt haf och din Kärleksljus
 Rinner i Tiamor. Dager kan spörlöst i
 Rostlöst flöde! Vår du Guds ande liftyr
 Trän öfver de Jordade döde!

L. huru Skeppet för vän och vän
 Mot det fjärran fängelses Lyckan
 män vi döda och barnlysta Kanna igen
 Upprullar ur Gården ur kor.

Vi komma igen en Tälles hop. som språkade
 Ur Skuggans land. vi saulast tygt vid ett
 meningsrap och trycke Karolins hand!
 Den som kladda uti suspringsvitt. Den andra
 med öppna. Sör. Sam kullarna barst, men
 över oss fyllt det röda baret. Slör!

Vi kämpar slufad de Tappas red!
 De Stäckes ha mejats ned. på nytt
 Tygarnen ser Sönglad blatt Kyrpand
 Slarvs Lad. var en a. Kammertan. Kinnarna
 Vär. Till det bragdricka falk. Sam en Dag
 med merseljäsen i bliska och spår
 Drag ut för att röga ett slag!

O Kammertan i Kampen jag älsket ett med
 Sam ligade stött och heft. jag älsket.
 Karackernas. Smattande flod och gannar
 Sam rögnade Tätt. jag älsket min färd
 fladdande röd. Sör. kullor stött. Nil viel vil
 Vi län blev dänem men än i vår dän var
 falkets rädning vort mål!

Dagarna drunkna i Tidens Flod
 Och i den Gång dränkts ned ditt het
 Och din Kärlek den Gång mids 14/7. 1915
Gust. Pettersen

Dröm Bilder Ur Lifvet

Jag märks att Salen Snurrar
 För några minuter korta och dagens
 Form är korta men ljuset släpper
 Sin Strålglans över den Spinnit
 Kring himmel och land och Vatten
 Nu råder den fjura natten samling
 Skuggen kor.

Ur fjärran befriets döva fast motta
 Minnet. Stigen en oro. Som aldrig rger
 Likt ser ut Skogen för knappt 20 år
 Lij till att löva de växer den Skiftgjör
 En fögel i denna kammare sin sällhet
 En ringel flör -
 O. lyckas att stilla bryta ett
 Dargande litet ett fjärrigt. Så
 Ljvande nymt och deryp

Som jagellens bröst att smaka dess lina
 Upp med äroens fann rändning och
 Känne lefrets andning, en natt de allt för
 Böst.

Det pressar i strändens alor det
 Hvirvel från rikens rättern. Den säng,
 J. Skilla den och skogen lina och folan
 Med skänker förtagna och kora jag
 Kammaren så sällsamt, nära ditt Hjerta
 Moder, naken, / Gust Ekferensson.

Epilogus min berömdas födelse stad.

Jag vill mitt lif helt lifva till
 Gänst och minnen värdet jag vill att
 Redskap bli till råddning för
 Willam för jag vill hos sorgna hjerta
 Upprätta en glimt av kapp som
 Skingrade ar smärten och lyftade
 Rikken upp.

Jag vill ett hjerta äga af himmelens
 Värdet dömt som kunde i föjel
 Upprätta skad som synes mäkt.

och Asmträ jag vill plantera lifor
 På Tärnens och Tistlars mark. för Söja
 och Trätta Nigor jag vill bli härdig
 och stark.

Jag vill att Salen lyfte i Brändens
 märka Vär. att kärleksfull nästa
 Kysste de bleka och töda Små som
 Åldrig på kärlek. Vär och åldrig ha
 ägt ett hem i jag vill att allt
 Det Skäna i glans sprudes äfven, där

Jag vill att beärd, räddade Fjells
 Hvarje hangsig blef mätt. och Gud
 Uti Världen växte en kärlek för
 Hvar mans rätt. jag vill att ägga
 Skiden om Värning på snål och fol.
 I mitt hand se klets tidens ett
 Lide utur vändera stol.

Jag vill att karpets fackla blef
 Tänd uti alla hus. att ingen mer
 Skulle väckla. som lyssna om Söringen
 Ljus. jag vill att hela Världen
 Kvarandra väckte sin hand.

Som Syster i hem och skugga hördem som
Syster i främsmande land, J. Pettersson

Lifvets Valla Vågar

Det låper så många vägar i denna vackra
Värld, ett Verron av Skånska lacker oss
Vandrar på vår färd.

Rosor på alla de vägar, men tömmen och förr
Håll, och Skånska skilda Tomter i
Lofvatt och gröt i vår fjäl.

Jag biter ej denna emellan den vägen
Eller den här, och denna ledet till lycka
Den ifrån till aförd bön!

Och Viste jag om en Skånska hem
Vannast mitt hjärta för, jag vill ej
Rida en enda ett skänkta just den siff
Se kön.

Då skulle jag visat vara ett nöje på
Gylen väg, då skulle jag äga ett äge
Som djupast i djupet såg
Nu är jag en där bland där, en
Hartsigt manika blott en vändning
Lik de många som skänkt lack och angift

Jag kan blott önska oss alla vår flyktykt
 Uti vi mötas ibland, att vågen vi själv
 Valde för fram till vårt långtans land.
 Att skänkan som hör vår lund
 I sorg och glädje betvang. Hon brar
 Sin bedöjande kläng. Gust Pettersson

Briggen Götke med skärboden

I min ensliga stund i min stilla lund
 På mitt äde jag tänker ibland o jag
 Minnes den tid uti beredamens frid,
 Då jag lekte vid skummande strand

All min längtan lät, att få Hamna
 På väg. Segla ut och se främmande land
 Höra vågarnas sus. deras mäktiga brus.
 Sam följivot mitt sinne vid strand

När jag så blev stor. Jag från far
 Och mor. Tag adjo vid mitt fönster
 15 år. då från hemmet jag drog och min
 Lycka den lag. Detta minnes jag liksom
 I sin

Uti på havet jag kom med en brigg,
och den som segla rida ut i världen
omkring under många år den som
Gjömman jag stör och blir Styrman och kom
Sammet Ling.

Jag dör Skatte min pligt med all
Görste vikt och med alla förtöd jag mig godt
men jag Skeppskuten är något utsliten
der. sålde blivna ju jämnens loft.

Något sporsen jag var fast jag tag mig
en kloring min Kista jag jändre mig
Blant men den havet uppslöt och
Den briggan den sträcker uti stormen.
Den mig är bekant.

Uti östersjå var det ett grund men sig
"Dreunka Gjöm" som vi slungade på ett för
Tackel och sig i den skummande våg, och
Voi Seglat den slutade så
Detta hände en natt, åskan den berett.
Stormen svepte och slöt i vår riggs
och voi brigg, den tag grund gick i krus
uppi skend. för i beving vid åskans riggs

Jakland Spidor och reade. Jag släts
 fram och back. Jicki smig. Eren. att
 jag damma. Eren. men ett först jag tog.
 uti något jag drag. Som uppbar mig i
 Wagnas skid.

Då jag vaknade. app. uti morgonens lapp.
 Nor. jag. Ensam på Villande skör. och min
 Gode Kapten reide. Sine ben uti benet.

Med Götte. Så kör.

Och mitt köra Gull. Detta Jordens smull.
 Nor. ej. flutit i land. Såsom jag sig. ty
 Kristan vor. Tung. Så jag fytt. Den sam
 Ung. Havets drattning. Den ty i bery.

Jag nu aukrat. har uti hemmet hos
 för. men de Gamle. har häddats i grov.
 Jag nu. men är och till Slut. nog det
 Bär. åter ut på det gångande. har.

Gust. Pettersson

The man who works himself to death
 trying to accumulate a fortune only
 acquires a funeral pile -

Gustaf Pettersson

Tänker Från hafvet

Liksom bunden öfver sunden kullen
 Hurlor om ofta stunden i söft lunden
 Och loft grunden till vår släkt.

Vi två unga med oss bringa vår ni
 Sprunga oss i båt. Skraft som ringa
 friske klinga de oss tvinga le dödt.

Finner smeka nympen vaka hvilka
 Leka med en vög nympen bleka
 Syner trecka att förme kan jag det sig

Väger blänka draggas stänka
 Våra vänster väpa stå. sorgens dänka
 Vi som tänka sammanlänka hjärtan två

Bägar krusa sjäns och brusa. när de
 Runa in smet land. Sakt seer vänd
 Ty given tänker given själen till brand

Hoppet brinner sig förnuken
 tiden kommer hast med fort. Den
 kommer oss och finner att den
 vinner segen snart.

Kärlsläga. Känner äga menförmåga
 Att bli kär. men mig pläga ej
 Waga. Kan min fråga blir så kär!

Vill du bara snällt besvara frågan
 bara jag dig en stund. vi fara upp att
 vara där den klara stjärnan är. S

Sig mig Lycka läpp din smycka
 med att trycka dit. En kyss! du ej
 krycka. när och trycka kär för trycken
 någon lyss!

Tack. min lilla! Lätt som skälla
 Tänk ej illa om mig. och skillem
 Vill att inbilla sig agilla om
 Till mig. Gustaf Pettersson

Färdlog om Kärleken

Hvar tanke lyden hvilade
 Tog djärpa Dingas skrud men
 Måna Känslor skilfride till blotta
 Sam en brud: jag greps utaf en
 Lycka en ämhet utan namn. jag
 Velat vildes tegeta intill min
 Öppna famn
 Bland Vänner minsta skara
 Gj. mee jag famn. lofag. jag vill
 Ensam vore att dräma natt och
 Dag en oro mig förtvile jag kände
 Knappt dess grund: men allt jag
 Svart mig löde en helig aftanstund

Jag satt vid hellnas sida i
 ängande lura vi såga vi det reida
 Det ljömbelysta blå. då suckade
 Vi kände ett språk som Känslor
 Fann och frän att kändes skada
 Vi skådade Herrarnas

Kring Meus utan kinder

Jag lindade min arm på
 Gläddes rosens kinder då tvärlä
 Fyllig barn! Sitt kaffred
 Med han sänkte en lön
 Ögat ronne! Sitt hjärta hem
 Mig skänkte och första Kyssen
 Brann.

O skänkte bland stunder
 Ett lif du vägen upp! O himmel
 Sekunder of saligt kränka kapp
 De blyga kuckkarsden jag här
 Anna en gång sinen intet språk
 På jorden (Kan känna den i
 Däng)

Det gafs en sällhet vännen som
 En all sällhets höjd blott en gång
 Man den känner i önsjöröck
 fräjd och då den ämt bevaras samt
 Gör från helik till ad.

G. Pettersen

Favor

af människor atabiga Skoror
 försinner i lussande nāt

Lijf lifet är fullt utaf färo
 Och färdar de våra fjät
 Låt Visdom dig rågen för den och låt
 Dig lockas utaf inbilsningens feta
 Mågnar som leden dig blott till
 Din Graf.

För prestaren guldet dig frida och
 Värma din fjät förmenat. Ty guldet kan
 Till Gierighet leda och den till allt
 Ont är du kat.

Den man som mitt höjden of sin
 Sig sakke att g. Håta men Ty
 minus Capitalium nöra
 Torsejiska Klippan du Sae 1-

Begär som snart behandlas uppstucka
 Och lätt som en flod. förändras
 Nöret. förvandlas till Draggan of
 Tiron och balad.

Låt Hållhet i besudstol Dig bringa
 Fels ej blott of skänhetens band
 Ty rasen har Törnen som Hinga
 och ofta de Nöran hand.

Salami Demonen berusar och
 Rafket till afgrunden kom
 När måltidande blickar dig
 Tusen dig Vakta för Ormen
 Bakom!

Om fria jag ej vill undvara
 Jag gör met huru matt och sm
 Dag min älskades panna en
 Isora och fångade fågeln en jag!

(Eust. Pottersson)

Den falska) Den falska flickan,

Det var en gång för länge sen om vi i
 Fosterland att en liten ros så skön och
 Ren mig gafs ut i minnen hand,

Den rosan" sade man "Jag och gien till
 Träskan på min tron den är en lida
 af kärlek äm. Som gaf ditt hjerta
 Ro,

När Krållan breder ut sitt flori och
 Läkanden dig trö så minns du ett i
 Nordan bor en vän som har dig kär.

Så Ljuf och ren som denna ros vår
 Kärlek en gång var och för skall lifvit
 Fly sin Ros. än annan vän jag tror,

Jag sade också något grovt om Kärlek
 För och hoppas och flickan trodde det var
 Lunt och gaf åt tårar lopp.

Så gråto vi med hand i hand och gråto
 Om igen tills bättre lade ut från
 Land. och jag ej sig min vän.

Jag trodde att en vän i nöd. bor Fukt
 I sin barn. men annan kint blef
 Rosen tror. vår Kärlek mindre varm.

Likt ros. som denna försvann, min
 Fästas Kärlek fort han tog en annan
 Fästeman som henne Lyckliggjort.

Ja Gossen uti flickans Smek
 Vi fästsket oss. Där De togs kärleken
 Blott vi lek och sakna vort skön!
Gustaf Pettersson 8.11.1915

minnen från min Barndom
Ellen Gaj Trodde en Tid

Jag Trodde en Tid att allting var
 Gatt här i världen att mitt
 Heland Laster och Flåden fanns
 Oskuld och friid - att kärlek och
 Trohet och dygd än trädades uti
 Vår bygd. att renhet och godhet i
 Djupet av människans hjärta
 att ärlighet fanns hos var människa
 Fast icke gj allid det sig. Jag såg
 att tro det bästa jag kunde om
 Vårja mästa och dälla de fela
 och visten från fröden
 och hellre det Gode i dagens
 Leden. S.

Det var i den tid, då Järlden
 Gjorde händ. mig prövat. då Lifvet
 min Tro ej berövat då skuldet
 Och Frid och Kärlek i ådrarna
 Brann och allting så happyfult jag
 Tann väl sig jag hur mänskliga
 Skreds en Kung som jag happyast
 Fästod " "

När hörde jag Splixets och krets
 Och misskräskas larmande flod
 Jag såg och hörde att mycket
 nog felack i det stycket.
 men djupst i mitt inre ett happy
 Deck glädde en Tro som blott
 Happyflyda Tankar födde
 så väste jag upp i jagt mitt i den
 Larmande världen och Orad
 D land lottin och flöden man
 alljämt mitt happy och bra
 i min Göt som fönt att
 Det goda skall sega Till Helt
 Jag lärde och lärte så mycket
 om ädla Gärnor under

J. djupet en människas själen andaförm
 Som spira och gro om kärlek som allting
 Triläter som ger men i borden åter
 om kärlek som människans hjärtan
 Lärnaren som ädla det goda och

Gjälarna renar

Och så utlev jag min och beakt
 I världen och styrka och bär
 mig Eldigt att dyika det skära
 Jag fann och allting som framför
 mig lag J. Ginstark föyer jag Låg
 Jag lärde mig älska världen
 Dess liv och natur och folk

och blif för det samma det goda
 och ädla en i mig Talh. en Valist
 Som lärde att livet äger sitt värde
 och undast det gilda det ädla vi
 Tåka och Ginstark alt Spälens
 Skatteri förtä

Min lusten, en god min lön
 var ädel och härlig min hand lag
 Lärst var ärlig min en som
 Jag stadt

med. I det och bekräftar mig och
 Livs mål. Jag visade mig till mig
 att jag kunde ej. Världen att jag
 hade Prätt för gatt att värma
 Hälsor förlätt mig till. Barmen ligen
 Främsen blott min värma
 Livssyn gav vika mitt hopp. Det
 Böjde. Svika. De allt jag vill. Kalligt blev
 hämt och hädat. Helt skymfat förtroende
 föraktat och smädat
 Jag trädde. Joväl en linet jag avsat
 Lika lön. Att följt min mörk
 ing. Värn och döva. Den späl.
 Som längtar till skänne. Tid för folk
 med glädje och frid. Jag lude. Men det
 som var. Adlast och löst i en människa
 Jät. Föraktligt blev. Trampet till marken
 av. Mennens mäktiga. Häl. Men alla
 Givna. Som bekräftar i själen av man
 och. Trinn. Blev. Drogen i smitt
 och föraktade. Som pjen. Kiga
 Hälsor. Bekräftade.

J. armod och mäl gäffta sett
 Hundraden vandra att välla
 till Jäds. medan andra i riket
 överflöd. sig vältat i högar af
 Guld och ättat den ringe som mull
 mul. jag sett hur de hänat och
 smädat de arma som ingenting ägt
 jag sett det här hänt det gjöf
 sin tungt slässa smädelser vägt
 att nörin och smädelser lösa
 jag redan tidigt fick lösa
 men trats allt det cirka och
 anda jag trädde äff kärlek
 och gaderhet hos människor
 bader.

Oh. Härliga Tids de ämnar på livet
 jag trädde de ämnar i hjärtat bader
 Den kappfulla Tids som världen är
 de kunnit fläcka. Ej minnit
 Din livsgnista fläcka. I den åter
 och liva den Tids som trötas
 att trissa i hjärtat en gläcka
 Dör in i djupet.

av själen att tröskande gläd
 in brinner mitt hjärta av Kärlek
 min livsvarma tro är jag Död!
 in Kärlek min Strid jag kan
 kämpa min livssyn och livstrod
 Tillämpa och hejpas som förs ett det.
 Andra. Skall minna ett det goda
 och alla i världen Skall minna
 minnespolis nov. 24 1915 G. Pettersson

På Tacksägelse Dagene 25-11 1915

Tacksägelse den på i dag. på gott vi fått
 af Skilda Slog i året som försunnit
 Den gade Samartien liket vi gifvit
 Gafver magnifikt döer Krigens löge
 Brunnit vi Tacka nu på bästa sätt
 Di Träden Läfven fatta att du så rätt
 Har allting lekt och vi på Tiden Sällas

Vi ha två världens stor i brand
 af Krig som bräja många land
 och folk kvarandra Slockta

Då falla vi så älskligt ner i
 Tacksamhet och dig man bar att
 oss för afred makta vi Tacka
 men vår vapensmed och
 morgon-Räckfelling vi med
 J. vän om fred och jag om Kärlek
 Hellen.

Vi Tacka fast. gäristen och vi
 gjäst. Lätt med de Kristnas blod
 på Världen mändes. Spämpel
 Europas pryggt sin helgedom
 med blod och blod och Kristendom
 till hedringens Exempel. vi
 Tacka och för litten nöd. bland
 andra lands nationer och för vårt
 Bröd i önsflöd och Jallors miljö
 Gust. Pettersen.

Höst

Sula hänga Skogens luf.
 Wissem gräsetts matka. hela
 Jarden kall och luf. sig
 åt Kälte för Skatta

Hästens vind nu tjuter
 Öfver dal och höjder. Jorden
 Leksamt nyttar utaf himlens
 Fröjdur.

Nu är Gusek Timms Rätt
 Månen Sky och att gyllning
 Lifrets Timman fly!

Klingarna i stilla fläkt
 Låta från det höga klädande
 G. Aspuldräkt allt
 framför mitt äga.

Denne lik är Lifrets häst
 Utan sammarus Värkt
 Människan och utför
 Träst uti Svövit Värkt

11-2 1915 Gustaf Pettersson

Fingals Herdevisa

Bursam i Skog rika Dalen
 Tätt vid en Svallkande
 Flod bodde befrid från
 graven Fingalens Herde sagad

Tyst som en vandrande Skärma
 Skön som en gut i en diänjon
 Som en Askuldens kärna var
 Han så rogen och bän
 Lagen och äro och smäita och
 Andra jättelika grot hade ej
 Rum i hans hjärta de Tiindes
 Ej uti hans dot

Kärlek som plågar så många
 Glädder ej än i hans bröst blott
 Blommornas doftande änge och
 Fåglarnas himmelska röst

De vara de enda som haile
 Gott rum i hans sorgfria
 Ljät uti sin askulle han
 Gade Himmlen vitt finger
 Så väl

Chiffon är en som har brödet
 Långt i sin färdliga dal
 Drömmande, Saligt, han tracke
 Sig vana i Englands sol.

Fingel en mågan vid Stämman
 Lög di en tärna som bad Skän
 Gamen ängel i drömmen var han
 Och glädfullig och glad,
 Herden gick mer till den
 I Käma jaktade Ömt kärnas
 Huvud drog honom upp i det gröna
 Fädd röt den liden Skand

Skänaste flicka kan sade sig
 Kvern harer fäst dig till
 Mig fäst dig till Fingel den
 Gode som aldrig kan skiljas
 Från dig

Luckande sade den grüne jag
 får ej dvälgas hos dig ty jag är ej
 någon Herdinna Fingel en allting
 för mig

Kinder snat Kinder min
 Brände Fingel gaf Engeln
 en kysser ledgads kan hettigt
 Dig värde, och Fingel Skäl
 Önsom som sig

Jämnad han tar från sitt
 Galler. Bogen och smält du
 för spännes den skutan och
 faller. blickar mot himlen
 Och dö. Gustaf Pettersen

Pojens Gårds klager

Långt i Syd du Sköne Spanien
 Spanien är mitt fastland den
 Pyrenéer och Kastilien vinklar
 Mitt rött och rans strand.

Den kvavje Sefkyr väntigt
 Luften. Gå i Seleus vassna gläd.
 Den den röda rosen doftar som
 Flickans kind. Så Rosen räd

Med min lyra för jag vandra
 Ensam kring på frumand Stig
 Naturl. Spattad av de andra
 En drappe vatten reker
 Mig

Jungen af min Klygga räddes
 Jungen ser min stora rörelse
 Bakt från hus och görd jag följdes
 Låsa så snart min skänks
 Guld

Jungen för Zigenordängen kör ett
 Världigt Frästens ord kan för
 Wila sig på ängen i landet utifrån
 Hård ingen kan förstå hans
 Klygga och hans sköna barns
 Röst. Kastar och kast. Tömst tillika
 Lufkets smärta bliver lång

När jag så för fallet i jung
 Fären i mitt öga står man mitt
 Hopp så fast sig klänger så till
 Framtids bättre är jag vill hem
 Vill hem till Spanien här är
 Hatt. allt andas kast. jag vill
 Vila vid kastanier fattig
 Men dock hjärtat lo

På Ljöl. Ordet ifrån Tränga
 I den mörka aftonstund det var
 Kallt på blomsten i den öfver slät
 Dig till en blund. Han med ett
 Kind sitt huvud vilor och
 Drömde blott om Spaniens eld
 Gjuten till gud fader ilor
 Spanien kom han adlig till
 Gustaf Pettersen

Hösten

Hösten är kommen hör stormarna
 Gå. Arnen för afsked svalarna
 Fly. blommorna ha lüdat i moran
 Din gruf. Vågorna brusa på villande
 Haf. necken med klippan sin
 Sula harpen slår. Skogsberuden faller
 Ditt gränskande hör.
 Telen är släcknad, så mörkt är på
 Heden. Pengulärans y rätta längs
 Jätternas moln. Kullen på knä
 Står invid deras fot. och i sin
 Urna för Tärnan med. Lunden
 Hörnare för slutet. Sitt kysa

Der uti Hjärtarna liden han
app.

och försmeds arslagens
Grunnet i hef. Hoi kunde
Bäddad min svä hädla graf;
O. Så färdig du du sommar i
Näjd. Tack vare dig för kvad
nåja kvar fjärd du jag med
Blommorna på dina fält. Le R
Som bröder så sorgfritt och till

Du jag i landene för Skuggor så
Rik lyssnade till dina Tårar
Musik; Du jag din mung än i
Kärleken smäga och i det g. en
Din hemmetslagg. Säg, är du för
vrigt försämnad. Din Kas
lyssnade med dig kvar rednande

Säg, är en blomma jag med denna
Kunde: Yppigt. Han blundar
Du lelas m. I. Kom in med
Jag Wergissmeinskt Tårar

Leitas Ögan de himmelske
 Blå och fastän Sengen har
 Flyktat med dig Leitas
 Hjärpa än klingar för mig!
Gustaf Pettersson

my last Will

My will is easy to decide.
 For there is nothing to divide
 My kin don't need to fuss
 and no one moss does not cling
 To a rolling stone.
 My body, ah! if I could
 choose, I would to ashes it reduce
 and let the merry breezes blow
 my dust to where some flowers
 grow.

Perhaps some fading flower then
 would come to life and bloom again
 This is my last and final Will.
 Good luck to all of you.
Gustaf Pettersson.

Aftonen

På Solen sänker sine strålar
 Med dem jag tärker uppså dig
 För aftonrödens glans sig smiler
 Du är min tankar blott hos dig

Du var den första som jag älskade
 Du var den första jag tillbad Etern
 Ja du min vän var mitt Hjerte
 Fångslat och i mitt bröst din
 Bild jag bar

Jag vet jag hvad jag ville vara
 En liten blå förgätmig
 Ja då skulle jag friklara hem
 Fierligt jag älskar dig
 Vi skola lefva Sälla dagar då vi
 Färens till ett par. och då till jag
 Du skall laga att vi på lyckans
 Väg skall gå nu reser jag från
 Denna arten och kommer aldrig mer
 Ingen men rick mig i den folkska
 Månen står den den tryna för af
 Mig. Gustaf Tappan

Rajne Strand

Jorden betar och klackar klänger
 Klackar klänger på Rajne Strand
 Swanen flyger med hvita vingar
 Flyger ensam vid malnets rand
 Men jag sjunger min länge
 Längtan. Sjungen ensam vid Rajne
 Strand

Om den strålande solen viste
 Om hon viste mitt hjärtas sor
 Allt sitt rasande sken som
 Miste skulle sjunka i havens
 Råg.

Sjunga sjunga i nattens färd
 Men jag kriskar min älsklings
 Namn. Sjungen ensam min länge
 Längtan. Sjungen ensam vid Rajne
 Strand

Jag är ensam som hedens gung
 Blommor tädigt och vrisser tung
 Men jag sjunger min länge
 Längtan. Sjungen ensam vid
 Rajne Strand

Bröder min är ett stolt lof
 Lister min är ett minster lof
 Fäder min är en hjärtlig sken
 Moder min är en sanner sky

Jig är en som som heders jung
 Blomma min och vissnen ung
 Men Jig springer min länga
 Längtan. Jungen min som rikt
 Rådne. Stränd: Gustaf. Pettersson

J. Rosens Daft.

J. Rosens daft i blanda delens gjemna
 Där friden bor emellan berg och dal
 O. lät oss fögläna lifrets vön. lät
 Oss fögläna fjärtats sör och lät oss
 Världen fögläna
 O. friga af hvad är ett lycklig vön
 O. friga af hvad är ett vön vägel
 Blott här naturens egen röst
 Och gäm dess ord uti ditt bröst
 Och rik ett världen fögläna

Gustaf Pettersson 1.4.1916.

O. Tysta Ensamhet

O. Tysta Ensamhet. Hur skall jag
 Vänner finna bland sorg som
 Ingen vet. Skall sörja den
 försvinna en löda kung som stann
 mig smärta. Hur jag gör bland.
 Tusen fins knäpt. en som köller
 Rätt förstår.

Att rent och restort sin är
 allt. hvad dygden skänker och
 Lä en Trogen vän som vet.
 Hvad hjärtat tänker. en sådan
 Trogen vän är mycket mer än.
 Rör hur skall man finna den
 Som dessa dygden har.
 Emellan dig och mig den tänkes upp
 En lika det tänkes upp en så som
 Är en daglig släja hur jag skall
 Dämpa den vet. jag. alls inget röst.
 Jag suckar till min gruf
 Om jag dig ej kan få.

Det är den tyngsta sorg som
 Jorden kunde bida att jag skall
 Mistas bort. min hjärtans älska
 Käre det är den tyngsta sorg som salu
 Öfringen att jag skall älska den som
 Jag aldrig kan föi
 Hade jag dig aldrig sett hade jag vist
 Lycklig varit men dina ögon lå
 de krefva mig bedroget i sin min
 Fädelstund allt i ditt denna tid
 När jag ej annat tänkt än du skulle
 Bliva min.

Jag sig ett litet lam uppså den
 Branta klippan och falske röfven
 Sprang men lammet ville loka men
 De det tragica lam som nu så
 Parat blif ja så är gaddens lag ett
 Norra sticker med.
 Nu har du övervänt dig nu har du
 Ändrat. Linc nu har du ändrat
 Dig har du och falskhet i sin
 Din tunga är ett Svär som huggen
 Djupa så du ställer aldrig mig

I en vilfruen mat ett frö
 Lärval min lilla vän jag älskar
 Dig god lycka fast jag mång tårar
 Gällt på detta pappentygke den
 Färsta vän som jag i lifvet älskar
 När den Sista blir och den Tills
 Dess jag lägs i graf: Gust. Persson

Ljungby Harn
 Och riddaren red hemom
 Gränskrade lund för att bristen
 Boring uppmå då rasnade han
 Uti Skymningens stund gylva
 Phags nymfen framför sig stå
 Där stod han den stolta i rikedom
 Och prakt med sitt glänsande
 Läckiga kör och ögon som lyst
 af kärlekens maket och en min
 I som förfärande lag
 När hällsat den tappre han
 Lärade äint och gula hämmet
 Ät riddaren bjöd drick
 Häleken till och när hemmet

Du Tämt sitt af och Träd Dansen
 Med mig. Jag Guder dig kärlek
 Och glädder mig att det aldrig
 Skummande mydd. Jag Guder dig
 Guld är förgyllande skärin sitt
 Af och Trä dansen, med mig

Men Riddaren sparrer sin
 Gångare god och flyr bort med
 Det gyllene horn till Gungby det
 Bor öfver kudden med smet
 Men af Gungeldor spärres hans
 Väg då rider han in på de
 Skjpljda fält åt kvars föra han
 Hårsteknet gör man Trallen på
 Huden och skria så jämt gif oss
 Öken värt räfnade haren
 Så kan han till Gungby till Hästens
 Platt och Fäll med för sin älskade brud
 Berättar sin fört haren hämt
 Han fött af Gude en sin Teckat
 Och Dör Gustaf Pettersson

Din är Jag är
 Din är Jag är när Går och dal oss
 Skiga och Stormen krusar under
 Himlen när vinden gräner
 Aknen spida lilla din är Jag är
 Din är Jag är
 När allt är Tyst i furstens
 Kammarsal och minnen stillhet
 Och fiedens vän sin lampor tändt.
 Utåfren berg och dalen din är Jag är
 Din är Jag är
 När jag är arm ab allt mig äfnyfren
 Och ingen mer är den beryktet
 När då tänker jag när som jag
 Detta Skrifvar din är Jag är
 Din är Jag är.
 Sist vid min bädd när lifvet
 Puffor stanna och anden kånpor
 För bevidden då skall den
 Låsa på min bleka panna
 Din är Jag är din är Jag är
 Gustaf Pettersson

Under Haggarnes Döft

I den stilla döl i den gröna sol
Månen björk och al står i hagg i
Blomma och rog min du den du
Mitts hjärtas vän och rog i stora
Ti dör vän

Sam en drifvass snö som ett skum
På sjö som en vitklädd snö
I störor högt i blomma som en
Öftanfläck i vår en sol i släkt
Är så guld hans and i släkt.

O, hur långt ifrån rycker staden
Där och en storm med häls af
Kafkas bruser i vort lugna br
Der är kapp och tre dör i blannet
Döft och ...

Hela Skagens magt i sin sommar
Spår kung oss på vakt med gevär
På Axel och vår fältmusik den är
I skön och rik fagelsång i skog och
Tipp

Ach vilt alla krig mellan mig
och dig på din gröna steg i ett
Krig med kysan och det är vår sakt
mår vi kluta fred ge en lilla
Hjärtat med.

Säg till du dömd lyta best vår
Frid mat och kiff och stid som
I Världen vandra vill du äre och
som mat och rikedom lyta.

(Bart. vår hägg i blom.

Wår G. Säg ej mer att vår sol går
Men när den skenast ser lifvets
Korta glädje a så reiska ett vår
Hjärtans skatt i en döst i
Sommer natt.

Den mitt hjärtas vän salur spänke
men han går upp igen äfrin sylue
Wågar att vilt lif frögar mer vår
Kärleks slör åter blom
I Evig vår Gustaf. Pettersson

Liljekonvaljens afsked

Ljufva Susande milda vännerinnor
 Damm och valkande smek min
 Bleka kind. Kom och sätt dig invid
 Men vaka fat. O dräg dräg hos
 mig Täg min sista sucket
 Och hur jag längtar att synas
 Min deft Vät en krus farisa
 min Skapare god för den vällek
 Wällukt jag in hos kross

Snort å den stut. den ljufva
 Liv och jag bäger mitt krus
 Li. Salsta så salsta att så ned
 Under snö stilla slumrande
 Liv i frid

Rik på fräjd men så snart
 Min lefnads dag. och hur kändes
 mitt hjärtas karpaslag. Jag solgus
 Drak. med mina spåda blad.
 Min Diakt den blef så kvit
 Den blef så ren i ginstobad

Den luf jag gämed under snövit
 Söppringens lukt. hvilat och
 Vänta på vår och på dig o du
 Västenfläckt

Innt i den stut. Den linge mitt
 Och jag häjer mitt hufvud.
 På satta så sakta och dö. Klackarna
 Små Ringe hållande Värsalen
 Glad. Gustaf. Pettersson.

Gustaf i Anna

I en vilsen skinn i för skogen
 All höglarna kvicka så glad
 Och flögarna sjunga så fröjdet
 Besynnerligt. Muten hans hatt
 Hans äga stua jämt utåt stannar

Län Tageret i vaken ma
 Han liksom som lät utifrån
 Han fick ringen och fränder
 Där lög i de var klara bilar
 J. V. H. en främmande brigg

Han flapsyd det vittmålade pöcket
 På grönade björarna lig den syner
 Den tjusande mäktig den lakte
 J. Gassarnes båg.

En afton kom Gutt och sade
 Nu Anna farväl på ett år
 Men jag älskar så jämt och jag
 Hade till minne en lukt af
 Ditt hår

J. migom bland björarnas lönn
 På björarna men räknar mig för
 Men hej mig i hagskrut och
 Bämnar nu ut. Äfven befrut
 Fy Går

Och de unga med ödsliga stränder
 J. delar i skummande våll och de
 Källa krossandria i hander och tell
 Om framtida dor den varit
 Skulle kanna tillbaka

Tran resan i främmande land och
 (Då skulle han bli en kunnig man
 Han tryckte så ömt hennes hand
 Men salur på fästet hos kunnig

Dju är hafva gått sedan dess
 Och smimarna hemåt och hemåt
 Liket rikens berymda Gäss

Men Gustaf han lyg i Ke Ruus
 Sin resan i främmande land.
 Han ligger han dräjer, kuschänd
 Han sover i belysningens färd
 Alina på ödsliga stranden
 Går hemåt.

J. vaknad försäckt han
 Bliken mot sköndade stranden
 Dig speglar i stjärnans låga
 Hem åfta i kvalls rymden
 Hjörta min salen sig vaktar
 O väg i underlig färd
 Hög i Gustaf Wafersson

Gjämman Begravning

Lakta om mörklä vägar
 För sig skeppets stolta stam
 Och vi ätens purpur vägar

Bryter dagens geyning fram!

Allt anbart var tyst och stilla
Ingen minuter hat och sing, endast
Rödet hörs drilla alltting her sin
Jämna gång.

Hör kapten hur hördas raka brasa
Afterskärne stäpps och för helva stänga
Hissas Skeppets segelfura opp
Ty man skulle överlämna åt en
Vänster och dunkel grov en spregling
Som just nu her lunnat som på den
My is uppsmugget her!

Kistan den i ordning göres upp
Gammalt spänns bruk och till
Reilingen den göres endast gjord af
Fogelbruk.

Plumra gäfst i hovets vägar vaggat
Utav vägar där vi för sin brud
Vill antäcka att vi begått en
Hjärtans skän
Vingens lifje eller blomma pyggar
Räcker spänns gör endast vägar

gå och komma Skeppet vagn. ev och en
 Gustaf Pettersson

Skeppet Skulda

Vänta du minne vännen
 Vänta du för all din väg långt
 Bort. ifrån din flicka på havets
 Kall vagn. när kommer du tillbaka
 Du talte jämtas du minne
 Skall du hulla min din älska
 Hjärtas

Men ned till Skeppet skulda
 Ty så var skutan minne
 Unger jämta iser ifrån sin
 Likas samman med Tiden Uppå
 Linder han gav sitt avskeds ord.
 Allt med sin första kärlek min
 Som han gick ombord.

På Skeppet. Myrs auktor och segel
 Lättes till allt giller nu ej längre
 J. hamnen ligger still och vita
 Pagsklutor av vinder fylles
 Snart och skulda gläns
 Vägen allt med en liflig fört

Och resan gick lyckligt långt
 Till Ostindiens kust bland alla
 Gärnen vor det blott glädje liv
 Och lust. nu vände de tillbaka
 Och styr med säker hand
 Blott en utav dem alla fick se
 Litt fastland

Ja nu vor himlen smulnet och
 Vågar bärja gå när Gärnen i sin
 Gled ring vid fall och brastom
 På då Guds kaptens stämman nu
 Bärga Segel fast och inens bres
 Befallning vor allt nu redan
 Gjord

Och nu vor inbärjad voruck
 Segel och man uti samma seggen
 Hiss stämman vitda fäst och riggen
 De vädra till en förfälig luf
 Färdman vor för allt det som rocke
 Gärnans fräjd

Men ännu lugn vid Reddet för
 Stör en my Gärnen han tänkte på
 Sin plikta han var i Guds rikes land

Skall hänga mer på Skida än vi
 Och Troga må för den som flyr vigen
 Och Skall i havet dö

En vigg gick över Skeppet och alla
 Rysa nu och uti vigen syna
 Kaptenens unge fru. Kaptenen sig
 Din snälla när han gick Din
 Bort. han fäde bitter tårar
 Ty sorgen den var stor!

Vad lät, med sig matrasen från
 Skulda fira när de bliva alla
 Borta och syntas aldrig mer
 Ty bättre den lufthälsas
 Utom en bälga ved som fyller
 De raske männen i mörka
 Dugget med.

I den väljs man dock följdes
 De unga hemmen led man hem till sig
 Den flyttas och ryttan segug led
 De var sin hellsning för
 Men till sitt fosterland de
 Kämpade för livet de klits
 I havets fasa.

Kejstenen sade gessen blott lyd mig
 Om en gång nu se vi stunden när
 Vi till bliv inte lång kom hit och
 Kapa riggen han rullar ganska högt
 Och stita vi på grundet så lilla
 Hitt äde vort

Och skuldas munter tulla med ett
 För tilligt braks när vägen sky högt
 Skalle utöver så löst vack
 Vad skall du sjännen tänka när
 Vatten fallen på och inget rädning
 Lynes så långt ögat än kan se

men styrmann uti hövet upå en
 Planka över den under av den alla
 med lifvet rädtecken blev
 Till dess han blev upptagen utov
 En Engelska brigg som under
 Styrman mistet ut och utov sin
 Rigg

men uti svenska söjor
 En flotta ömt sin vän som
 Bågen har bestörtat han för

Den ej igen hen skall nog minnas
 Ett allt nytt Daggers Bank.
 Den danska Skeppet skulde i vägen
 Gick i sank. Gustaf Pettersen.

Hindret.

Den blomma i mitt fönster en
 Liten ros så skön. men utanför på
 Gatan står vinterns kung ut snö.

Ett fönstglas är hinder mot lilla
 Barnets kind. och skyddar unga sommar
 För isall vinterns vind.

Och barnets fullt af längtan på hvita
 Snö ser nas. på andra sidan rutan
 En spår på rosen ser.

Den rutan är argulig. men är dock hinder
 Nog som barnets blick och spårfröer
 Så vresande medlag.

Så har det hindrat mig efter ett val
 Mål jag sett. men ett arguligt
 Hindret har mellan oss sig icke sett.

Gustaf Pettersen.

Den Sargens Flichens Klage

Kom bliska in på en kyrkogård.
Där står en graf och en minnervård.
Och invid grafven en flika står.
En blomsterkrans pryder hennes hår.

Han ser med grafven och Taifys
Blick en suck i sin hemvist fyllt.
Gick han ser med grafven och
Dignar när sista lämnar han till
Herren går.

I milde stjärnans Guds glans
På grafven ligger jag dönnad krus.
Du krus jag varit i mitt liv.
En blomma i sin vridning vrid.

O. Herrman Herren du har flytt.
Län mig och vill då möt jag.
Läkare dig Valu von den vännen
Samt Gud. Mig ges en klara
Du i den tyfsta graf.

O västervind som mitt Sällskap är
 Du vet så väl hvem du håller kär
 Du skall mig längre ej säga se.
 Men hålls kvar till min älskade.

Gustaf Pattersson
 Old. Sweden

Jag vill älska det ord som brö-
 på min stig i de dimmiga.
 I Kuggarnas del. Som gånge ett min
 Gäl. under ara och strid. Som
 Kan lindra de bitterste kval.

Jag vill älska det land där
 Jag förtrots som barn. Där min
 Gården och moder ha gått. Och jag
 Vårde den tog där mitt. Jag äga bröd
 Ut i vajande sköders ha gått.

Jag vill älska det språk. hvilket
 Klingar så friskt. som de nordiska
 Gruftarnas meln till melodiskt
 Och skönt. när det gifne sig luft
 Ut i tal uti dicket och i song.

Jag vill älska Döt. folk. minn syst
 I. now. som sig fylkt bring
 Fredens bärar ditte framtidens folk
 Denna kisttraps så god. hvilken
 Kärnan sig smilat atttman.
 Jag vill älska den blus bruci
 Hebetots som bringer sköndra en
 Stenbunden mark och arbetaren
 Gylf med sin salbrända ky. me
 I Gien. valkiga röne så stark

Jag vill älska den sing som en
 Ungdammens bräst. väder fram som
 en väsen en flac. denna friheten
 Sång dina tockstulla lång.
 Melodier till kärlek och smärta.

Sist. vill jag vända den pil. till
 Hvilken hägnen den graf. för min
 Moder nu blumra så lätth. den
 Amriden och jag linan veta och ro.
 Sen jag strifvat och kämpat mig frän
 Gustaf. Pettersson

Arbetets Sång

Det finnes en hymn som klingar
Med hafnets mäktiga brus
Och drar på väldiga vingar sin
Segerfärd fram i ljus!

Den väldiga Tillskränket vingar
Förbräddar och Gyskliggär, den
Brusar kammars tiger och drakar
I pausar dör.

Den tusende stämmor äger frier
Krislans väckande skri till
Kammars slag som säger, nu
Berg är din Samu förbi!

Men morgnens diunda viker blir
Sången en jätteskrif för hella dets
Färdighet, där fliten underväck
I Går

Den längre fram dagen skrider den
Klingar allt mera stark som
Förklaring i vårens tiden äfven
Hjertigt och nyplöjd mark.

Ty vrens jäsande saft i de gylla
 Mr. dan symfoni som snillets
 Skapande krafter gjort lyftande
 Stora och fria.
 Vi gör till en ny de drömt och
 Kläck den i skenets stål till
 Rymderna vägde barmt med
 Skje världens som mil.
 Drapelerna ängar drifren med
 Fyrtågets vindelfert i skyn
 Med gnistor som skrifren som
 med bläcket tydligt och klart.

Men därför leandran fusor
 met minnen i arbets belis den
 Stiger till song och bruser där
 Känd gäre framtiden Gens
 Du bygger för hemmets klättern
 Det gröna platset från grund.
 Lagn skall lysa i minnen väktern
 Ljuskvitt met. blämnade sand.
 D. J. Gustaf Pettersson

Fäfruset

Låter äpple rött och härligt, frästande
 Omst mig lag, jag är song, det sigs nu
 ieligt, och jag vacker äpplet tog. Vi
 förens skulle både äpplet bli att
 af mig ty allt som är skönt att skada
 Will ye mannen ha till sig!

Dock så fast min hand det rörde
 Fann jag röda kinden kall, och af,
 Fallet då jag hörde att herr frost.
 Det brast på fall, litet väl, säkte
 Jag att leita något kinder jag väl
 På: nej, jag kunde ej ens slita skallet
 Öppet utur.

Göden är ibland en kvinne, varm att
 Skada, end och glad, men om den
 Will henne vinne, gör det allt till
 En viss grad. Skälet smiter
 Stadsen kinder hos ett hjerta bröst
 Som is röda läppar runda kinder
 Fusera till - alldeles likt vis!

Gustaf. Pettersson. B. 14. 1916.

Kärleks Äventyr

En Kärleks natt hos Fanny Tillman
 Bidrag till Kvinnans historia nej de
 Godey hos Lindström utropade
 Bokhållare Pettersen di har en dag
 På gatan mötte sin Kalle. Kvinn
 Innan du dig i dag jagade Lindström
 Jag ännu gå på besök till en bekant
 Den var på mästare Samuelsgatan
 Man vill kunna gå jämt först gå in
 På något hotel och kysa ett roan
 För mitt hem kör i kylan svarade
 Pettersen de båda herrarna gånga
 nu gatan framåt och snart var de
 de gick gyllene skufvan de gånga
 ju och lätta snart gick bort till
 Bord med var sin ryckande Tack
 De språkade länge om väder och
 Wind. men plötsligt föll Tallet
 Om fruntimmer, jag vill berätta
 för dig en historia. Kvinn jag
 Gick in på gatan hade Lindström
 Den känner säkert de Kalle

Jag kyss för den Sköna Fanny Tillman
 Den Färdigaste Stjärnan på det
 Prostituerade himmelvalvet jag
 Gjorde bekantskap med henne
 För att på orsaken jag försökte att
 Kustisera men mitt arina
 Hjärta var för mycket seglat för
 Kärlekens bevingade och Skön jag
 Blott såg på henne så att ägaren
 Kunnat falla ur hufvudet för mig
 Jag funderade länge hur jag skulle
 Finna något medel för att göra mig
 Bemärkt men plötsligt vände han
 Sig om vora blickar mittens och
 Semrus lät sig i en härlig flösa
 Han betraktade mig med strålande
 Ögon och vi blövs ständigt som
 Tvänne statyer och blott såga på
 Hvarandra men när kysade
 Den vackra Skettin af genoms
 Falt smingden men jag följde honom
 G. Kärvatut som en kaj slutligen
 Gick jag fram till den Sköna

Tog af mig hatten begjorde mig så ett.
 Pipsticket vid rinde smekke och frigjorde
 Om jag hade ämnat följa henne hem
 Nu kan behöfra skydd under den drö-
 tiden af dygnen vi presenterade oss
 för varandra hon berättade för mig
 Att hon begjorde ett rum på
 Kungsgatan. Lätt. Röd färgade
 Hon gissade om Barmhertighets-
 Wäsk mot väst Tackar. Hon vi
 Vore snart vid hennes hem och
 nu. Slät jag henne Kysser i mina
 Armar den första Kyssen de var
 En därmed genomgick mina 5.
 Linnen och jag var nöjd att döf-
 Lycklig Salighet. jag fick ett
 Äter. Komma följande Kväll vilket
 jag skall minnas så länge jag
 Gefven. Svart. Kom den 10. Cäng
 tack. Hinder med bevingade stegilade
 Jag längst. Kuten efter. Skyskan
 Ju på Kungsgatan och Svart var
 Jag. Hoss min. Skina men men

Hon var en förtjunde hon var i klädet
 En dyrbod dräkt den var så tunn
 Att jag utan smärta kunde skära
 Hennes krops jufror former men
 Himmel jag skadade vad jag eldri
 För det var mina sinen visade
 Fångt bort i kärlekens farliga synda
 Klädett för ditt i mina ädron
 Och mitt bröst svelde jag efter
 Till beger till vallet som jag eldri
 Lär känd hennes hals och armar
 Vara sladdas på mina och på hennes
 Bröst framskymtade trene
 Kanturer vilka vara eldför
 Vetande för ett icke utäfra en
 Färlig insvärkan på en tjuguårig
 Mädana fantistiskt ståt som ett
 Jugufrid mig efter smek och utipet
 Och jag her till och med förbrut
 I kragen för den satt detta ställe
 På nära kärlekens paradis
 Var för af samma fallande den
 I kinnat som varje man kras

Del har denna binn de liknade så ett
 Löga. Tränske binnens heft klat och
 för ett göra. Litu-tionan meca. Juc
 Ständig. Sida. Juc. Likna smogtens klat
 klat. med. pipst. kjet. sid. Sida och
 Närm sid. narre. pal. sikkeln. brach
 min. Lippor. berände. Ek. vö. larn. och
 Juc. upphäde. ej ett. Kysta. hem. för.
 in. frisk. doft. vind. pasende. Juc.
 De. varma. jorden. bälte. mitte. min.
 Lukt. tangel. hem. smog. Slutade. sid.
 Juc. Litten. Rund. Kulle. hvilken
 War. betäkt. med. vackert. krusigt.
 Hår. Blygden. Lippor. var. röda. och
 Utstående. som. ett. på. de. klason.
 Tillit. mig. Tillfällat. var. i. Sanning.
 Ganska. Estande. den. förgärande. Juc.
 i. en. sidan. och. den. andra. den. Smedande.
 Lungen. i. andra. med. hämy. kring. Tylte.
 Juc. hem. i. min. arm. min.
 Värld. var. som. en. gläd. nek. mig.
 Ej. det. nöje. som. Juc. på. min. knän.
 Bed. sig. av. på. min. biden. och. i.

Jag skall g. Snika dig av Välkommen
 Gustaf min till min kärlekfyllda
 Bågar och nytt af kärlekens ambros,
 Världens alla minn krusfyrtingen
 Stagnades till sin högsta grad mitt
 Blod rusade vilt i genoms min
 Adrar en brinnande Veldi glädde i min
 Lefver, andasrättern klef bröstet hela
 Kroppen till en quippen af en feber
 Ett tillstånd vid voss högsta punkt,
 Alla minna Liden förvisades
 Förnuftet gaf vika och hela min
 Värld tyktes upplösas i en enda
 Känsla af Delust. hur vore detta
 Ögavelick ljuskligare än Tannys hem
 Din en geapas af förreising. hem
 Omistiske upprulande ögan släts
 Och några stannande and af
 Kärlek. Trögade sig ut från
 De darrande läpparna och några
 Tungor andades. lättade den
 Prällande barmen. Till dess
 kom färglände allt omkring sig

[illegible]

Jag tyckte att det var min och
 Jonnys bröllopsdag det var en dag som
 Tusen och en natt såkta och
 Mycketiskt fruntäck mig till
 Brudstolen Presten en gammal
 Hedersgubbe. Färättade vigseln.
 Vid de klingande Tårarna och en
 Bröllopsmarsch. inlägde bröllopes.
 I parn i matsalen det aflånga
 Bordet. dignade sig den den dyr.
 Rån av rättningen förgyllda
 Svisser Slipade glas i röda
 Gröna och blå färgen för kare
 Komet. låg en blomster bukett
 Malen de gröna bladen. var i instu-
 na. med. kvar och en och de i en
 Namn. en och talat ett litet
 Så kunde jag ej taga mina ägar
 Län baiden nu vaknade jag
 Men i faden abraham bröllopes
 Syn mäter mig minn eldes
 Nyaste triko Kallsängen. vara som
 Ett gult nät. och vara beatta

Med röda fläckar således som en
Plottares hjerta och minn. Skjorta
Hör delat samma öde men nu hade
Oplet alla främa, jag var i vilket
Färdigheten så att tåket fallit ned.
På gylfret. beredning. Sängen. men
Jag var ändå glad att jag var i vänt
Gått och skickat min sorgliga
Belägenhet. Jag sprang därför
Upp bakom kallas angrepp och hjerta
Högt bort i hämt. nu hade det
Rullet i trappan som en klotter i lög
Jag uppgi i sängen bakom det
Äfven min minnet i trapp
Som främda kruspust andas nu
Hög darsen upp med en sådan betyd
Het. att jag trodde dem min von kenne
Kond i. Han ropade de på en gång i
Sängen. lig han då jag gick hörd jag
Stod i sken jälla stanna stanna
Väpni sprang de fram till sängen
Och rykte tåket i mig tvänne
Plissmen. jinte en. kikkare.

Pisade sig hvad fessen vilgen i edra.
 Skriket ropade jag med vad lätt
 I strängerna i min kornig
 Ryk och drag för en boken förband
 Lymlar är det min i resan att
 Risa upp i mitt. Enn och öfver
 Falla mig då jag ligger i min
 Djupaste Sömn. Ni skulle veta
 Klet. och Skänks ära givna ena.
 Fyra. blefro de riksom träffade af
 Askan. man min. Staden. Kan. och
 . ett få förklara. det misförstånd
 som uppkommit. han berättade ett.
 Han Com. upp på mitt. Enn för
 att städa man då han tog mig
 Och min. Keltängen och kisten
 Öfverhöljda med blod och jag
 Enn var liggande. Tracht. han
 att jag var smäddad. han hade
 Vår för. gått ut på gatan och ropet
 Palis ett vad han jämnade
 att hese lundström var smäddad
 I sin Säng. en lätare blaf. efter

Land och så sprunga de upp mitt.
 Rum där de som redan lefver
 Näst fanns mig liggande naken
 I min Säng nu fälla fjällen från
 Dens ögon och de utbresta i ett
 Klingande skratt. Läkaren kastade
 Blicken bort i vrin där han
 Upptäckte mina. Rallsergen och
 Skärton hvilka han noga under
 Sökte och därpå följde åter en.
 I skrattfulla jag kan vänsprätt
 På tillbringat natten på sin
 som hand med en kvinna hade
 Han nu änskade de mig god mågan
 Och oflögner sig med ett
 Bekännaren och lemdsträn med
 Nämnda aftan var mänskl. gäst
 Som en läp eld genom staden, som
 Änskade ett mänskl. så snart
 Som möjligt mitte bli i stället
 Och så sin rättmätiga här sig till
 Itret och andra till vörnagel.
 Men du kan ike tro vilken

Färargalser denna Tillsägelse villde
 och jag kunde ej ge mig i stans utan
 att till slut kallad. Vecka efter
 Vecka förgick och jag kunde ett
 Besök af Fanny men vid dylika
 tillfällen framleda de följande
 Hellsongerna och Skjattar som en
 förberedelse för minna ögon efter
 några minuter förlof och till jag
 Besök af Fanny men vilken
 förändring hennes mage hade
 Undergått hennes ägar hade fått
 ett på märka ringar kring sig
 men och tyrtia vecka afson
 ständigt matt. Ladda hade en liten
 Pys vilken bestod mig nära
 Tolf Krigare i månaden och här
 med vill jag sluta min
 Berättelse. Skil för Kalle hem
 och Skil för min färdsmästare
 Tulla som nu vad Tylls en
 Berättelsen det behöfs ej så
 många sådana för ett måne B.P.

For Luntonia Gönk. Kilk 107. 1000.

The swift sea sucks her death shriek
Under as the great ship reels and drops
Under grammar of rail high with
her maddens freight. like a straw
on the tide she whirls to her fate.
A War Ship she & though she looked
To Coast and lustful for lines as
None afloat.

a. Warship and one of the f.o.s. best.
Workers. not panned. With her
Breasting Harbor Shirkers. none. The
Flanders guns lack. Their daily bread,
and. Shippers and buyers are sick with
Dread for neutral. as uncle Sam.
May be. Yarn surest. neutral. The
Deep green sea. Just one ship sunk.
With lines and shell. and thousands of.
German praycasts. Well. and for such.
of her praycasts german note. Waulal.
have sunk. ten ships with all their
freight. Yes. Ten such ships are a
pitting of fire for one good life in

Our fighting line lost England
 Under the crimson text: "Vespers"
 Strike! and hurrah for the rest!
 From the German hymn of the
 Lusitania, translated by Mrs.
 Edith Wharton & J. Peterson,

När över havet Störmen flyger

När över havet Störmen flyger och vi
 för undre Segelen gå: när i toppsegelens
 Rundning smyger en linlig bris från
 Himlen: låt då mins jag nog hur
 ödet kastar rätt ofta hapssets segel
 Back: då osnatämligt tanken kastar
 Till henne och jag Tucka och!

Men och hur härligt vinden
 Rymmer då brasa fyrkant up i vren
 man lisegelens massa himlen
 Phymen stolt rular Skepet av
 och an. vad det är givet att
 Främt gunga från avdrift fri.

på Bergens fjärra friluftad då jag
 Bågen Gunga vid Tenken på den
 Huldas rum.

När över himlet Störren flyger
 Bryter och blickar Gungans genom
 Skyn sin Skeppsternot. Väger
 Bryter, så Skummet yr mot.
 Himnens brynda ridsas hjärtat.
 Blodet flyter så Starmunds lik
 Havets sjö med ingen då jag min
 Lätt, då lyter på Gunga leva vill
 och dö. Gustaf. Petersen 9.16. 1816.

Vid Siljan är mitt Hem.
 nu det gått ned, nu är det kväll, men
 Stjärnan blinkar in, han blickar glad.
 Han är Säll, när jag blir glad igen.
 Jag varit glad, men icke kan jag ställa
 Ljud min hembygd är vid Siljan
 är mitt hem.

Det är så långt till hemmets dal, men
 Tenken flyger dit, och Hamnen vinden
 frisk och sval, och källan källan hit

Di tänkte jag du varit där du varit
 Där man hembygd är vid Sjön är mitt
 hem vid Sjöns gröna Strand!

Jag muss på väl jag hör det en här Ulagan
 Person där och Stigge vor den Stod i den
 Gj. gländ of mig han är han vor på låg
 men för ändå en Torde han i dagen låg
 Vid Sjöns Sjöns Strand,

och farren där han Sjög till glödt. jag
 Minns det den i gör och där ja där så
 många natt den harpa rökken Stör
 Di desse glödt på blomrig Strand de
 elfvor små med hand i hand.

Vid Sjöns klara vög i
 När drivna smält på mörk Strand
 och det blev ljus och var då kan jag
 Vitt till fjärran land och grät så
 många för jag grätes när jag grätes en
 och längtade hem och hem igen till
 Sjöns väna Strand.

men därför skall jag klaga på min
 Hembygd är ju kvar där Stör de en
 De blommar små och skat ängen så

än. stå de kvar de höga fjäll där jag
 var glad där jag var så till vid Siljans
 Skina Strand

O Gud som älskar än de små och
 Lika hjärtats till och låt mig än gå
 än få gå där Siljans lilla Slätt
 låt mig en gång gå en gång där lysa
 Fi till Siljans Säng vid Siljan i mitt
 Hem.

En solen vid fjärran flod så klyg
 Längor ber från hemmets dal. där fäst
 Hvar Stad så många blomma och till
 minnet utaf denna dal i ögat stigen
 Tårar klar som Siljans Silfvervåg
 Gustaf. Pettersen. 9.17.1916

Barndomsstaden.

jag kom till den lilla Staden. där
 Barndomens dag skenut här
 Den låga lilla lummig grönska från
 Hemdla ärliga Trän.

Med Vänliga Tårar Kring Tjellen
 Och Knygglig Engestem. Si. Sig
 sig dig åter i Kvällen då mindes
 sig längesin!

Hör yrade mine leker. hör
 Hörde min unga dröm. hör Vekrade
 Först min Känsla. Famlade Skrygg,
 Och äm hör Låror Låter och Knätes
 många Kamratliga band.

Gämliga Fräjderna njötas uti
 Fantasien land!

Borta är allt och förflutet! Som arke
 det. palnat ser. och Bandens vänner
 I Kingrats och mita kvämliga y
 mer! Y. livstimmets alla Städer
 Förstums mitt Glada Skrott,
 nu sekta mat. häst det liden,
 Mat. häst. mat. Skymning och natt

Var tillrad dock. Sted som
 Hågrat min Bandens och
 ungdoms lust. som bortom din
 Tränga gata. lit. Skymta vingar

Kust! var huldad, där Stuel som
 Skänkte Ett värn och en
 Physioland Berg åt mig sin magen
 Bläkte och skind var lunnadens Berg.
 Gustaf Pettersson 11.3. 1916. U. S. S.

Januari skymning

Töt kring byden breddes sinnan
 Som ett. Skjaldak kring en döl. bysuden
 Som i morgandimman Brann i Solupps
 Gångens glöd: intet färgspel mer kon
 Ligna ljus är så svagt och matt. Som
 Om Solens klara Skiva Gjänke ned
 mot Enig natt.

En Ten en Tusning bryter. Ljustraden
 Som rufar ett. Fämnar Midderne
 Och Flytten kops med markat Jockat.
 Och helt. Grön her mist sin eskelde
 Skora hvithet och fött djupgå Färg
 Som i drifvar fjärran röra den
 Sig lagt kring dal och Berg

Men som gläde fuser Rosta Skingres
 Knekt ur dimmens dok. Tjånen mot
 Hvass Bräddar beinta vinden. Snö i
 Kneiflor vask men som förs vid
 Vinterbrisen yungt fager näckrosblom
 Spjälkar i elenklor isen
 Vinter himlen grå och Tom.

Då jag vandrar mellan Snöien
 Klinging Stig bländ yron och Frys
 från jag se de lilla Spåren uppå Snön
 af Skogens djur. Tystnad riden djupt.
 Därme allt af Featur höjst är
 Yungt och Sörgset blir mitt Heime
 Fast min Wandring hemåt bär.

Lydd som ängsla och bekänna ur den
 Stilla dimmen väcks mörkets
 Lycks Kata Skrämma. himlens
 Sista Stälglint släcks men
 mot lagn som ren i kuren. Skingrande
 allt trist och grått. Värma blida lysa
 Ljuren längtande jag Skynen brött
 Gustaf Pettersson 1917

Minnens Söga

Minnens Söga för mig i land för mig
 Här till min Barndoms land. Fordom var jag
 Det landets som nu är jag förenad. Här
 I främsta Sökan jag förändrad och
 Minnen jag minnes jag minnes minnen

Fordom ägde jag vänner och vänner nu jag för
 En Ensam god. Fordom ägde jag för och
 Men. Här på grafvorna fäst sig
 Äter mig minnet från Tiden för
 Eden och minnet för Tiden min
 Värden

Minnens Söga är en söga. Söga är
 Söga och Söga är Söga. Söga är Söga
 Var varit och varit Söga är Söga
 Jag dömt och dömt minnets Söga
 Bärna och gärna minnets som lifet
 mig minnet att glömma

Minnens Söga är Söga och är Söga
 är Söga och mig glömma Söga är
 Söga är Söga är Söga
 Lyckliga är Söga med

Gottbet. Stunden med äng-
larnas og Stilla Tids minner
Sånger. Gustaf Pettersson 1-7. 1917.

Especially our Lifes
 and wakened a new Love. Lett. att.
 Kinder plägers me att mildra ämt.
 slitt hjärtas Sorg att med och happydige

att bringa kättilig rikedom med
lifvets höjda slag att fylla riket
med Guds och Sal. sin ängs oröster.

att göra hemmet gladt och ljust i
Lifvets Vilda Strid en fästning där
du vilor trygg och finner ro
och frid.

att leda Bonnets fienta Stig och
Hägnas lifnets ror och torra
Wärsamt som Gud hjälper oss ender
Bitter tor.

Hvem vill vord detta bys ut
 med höghet Glans och flöd

och makt och länga. Liden Tol och
Bifall från en Värld.

nej Gudsfunkten ligger i jagas
Skalfus och i hans men i en Stilla
Sakta fläkt milda som ett
Wästners. Gustaf Pettersson. 1-21-1917.

En Tanke

Bring Wälden en Segerode Tanke gir
och Lyckan Värld i dess spår det.

Tyngde i en Knappas den Trätte
Som eignat för Kraft på nytt se
natten Önnit och morgon grytt.
och Voreningst hjärta knapp

Den Tanke i en Tusen Vorne Skänkt
och brudet kinder som vägen Stängt
För färdets kungande Skar. Som
Fys och den lygt om natthelgslög
och i dess Utvalglans en vörning
För lundens Bröning Före

En Kärlekstänke. Som fordom
Brim och Tände den Skäl uti.

Människor. Som blott kon
 Läckas af döden! Din värme lyft
 Uti sål och säng och Wäldet smör
 Mörk. och kall och tång Skall
 Stråla af genn värm!

Gustaf Pettersson
 Släckta Fyror
 Famlade jag styr i natten
 Över Bläcksvart oljigt vatten
 Mjt en skändt strömd. Tång för
 Linnets Tanken gro. Släckta
 Fyror Släckta Fyror i min
 Kängtaus land.

Juga milda Stjörnor ledde genare
 Märket. över Wreda Störtjörns
 Swall. mellan rigna Täckenskyor
 Svarta brösa kagelbyor Winder
 Super kall.

Skall jag vända Skall jag stanna &
 Skall jag lå min heta panna
 Blackly mat en mur luff
 nakna klippers kaper & dunt
 Melbros Stannus rapor i sin

Hoppas nej jag älskar y min Rosa
 Hvar men är min dygden rose ett
 Försiktigt gå jag vill kämpa till
 Det sista det mi böja Ellen Brista
 Jag Skall fram ändå
 Ensam vill jag stå mot ödet
 Trötligt Wräke endast Stödet af
 En Samtids Bud följungt Waningesapen
 Kalla Ensam vill jag stas och falla
 Ensam med min Gud

Allt som gör i lästa fjärran allt
 Som klingar falskt fjärran
 Och med lönen för Gudsast med
 I det förtygna Wägen tyst men
 Glömt det egna det som vörde bra

Får stic mörkret hvort jag vänder änga
 Glimtar änga Bränder lian en Världig
 Stränd. Trats och Trimmel Blodet seg
 Lyron. Släckta fyron Släckta fyron
 I min lönstaus land. 1. 28/7/77.

Mimnapelis mimnerata Ab. S. A.
 Gustaf Pettersen

En Iaktrike

Lick en sals Strike Strålar glimmar
 det en kväll för mig står jag så
 Ensam Sitt tankar Spridda kring
 Världens många häll pulsen står
 Slog på Slog. Lick som tankens
 Språng och älvens kalla drag men
 nattens dröm var lika en kvintus
 kväll. de sjännan lysen klar. så
 det är verkens snö ej heller ragn
 ja jagor kvittera i min dröm uti
 min sänna ja kanske det var i
 många Geyningen men det tycktes.
 vilja vara kväll ja baten gunga
 fram på böljan blå i stormens hörd
 Din. det var på osann en gång jag jag.
 Liksom många en. gick från min
 moders jord. Till ett vad som. kallas
 för frihetens land här på jord. men som
 friheten prämla ett som mud i
 sand. så har det ännu gått uti
 Detta land ja så för närvarande
 har vi inget frihetens land ja

För Tiden Jimes ej samst var hin
 Du gör en burskens hysen som föräken
 Hella dyg i dess band i världens en
 Civiliserad land som sken vi krossa
 Den bursens hand som förkrossat oss alla
 Land som liten gilt 11 i var det vi stog
 Vi nu hjälpt mitt upphäll jag skaffa
 Jick för dess hysen ut jag först gick
 ja met i Båda i några ännu till jag
 Jick med kläder var det mitt en
 Tessa kör en Tessa där jag gick i si
 det gick Tiden, Jans di Vorken mit
 Hellen dyg jag gick som minne klyfte
 Ej Stad hi jag lömna gick enin jlets i
 Snart en en som gick men soma vög det
 gick ja nu jag gånar in si puss si jag först
 Dess hysens andra maket som vi nu uti
 miln av Svand tygkes stå vi met
 Den i den mit Vorken men oss den
 Kella ut ett lössvora Dess Lina land
 i till oss den säga Tänk på ditt
 Fosterland ja fater som den står på
 Ängeln men fater land enin Konepat
 att det fins till! Gustaf Pettersson. c. 11. 17

Vinter

Hur slat bliser stormen ryter Snön
 I kringlans yr king knuten i snön
 Hur men är dock ryter blir för
 Göma innesluten.

Förstär bröden kulligt Speaker
 I knapt men sig kan hålla varm
 I vren fogning jämt dät kinkar
 Öfvermen för ett förligt larm.

Bere den krabaten ledde som ett
 Willdalgum reiser fram Tämme
 över oss sin Vredde. Her i sig
 Minsta Skam.

Dock kan reiser snart till Polen
 Ingeer säga vill minson dyglijer
 Les nömmre. Salvi döt men sig
 Glädliga kan.

Hu är skönt att komma litta
 Spricka snitt med gummor sin
 Eller i en tidning litta lita jobben
 gå för him. Geograf Peterson 3.18-17

Körka flyg från smär och smärta. dit
 Din jordens stam. kom sjung för mig
 I skilt hjerta din din sing om hopp
 och tra

Lög all vintern nu är över jordens
 Gläds åt sol och vår och att hjärtats
 Is behöfver smältas om till ängens
 Tär.

Wandern tog upp pilgrimsstapen
 Som i stiftet faller lög. då på
 andras siccas grafur. Chail en Raggig
 Vägman sig.

Tär på kontur invid rater i en sk
 helt lugn och trygg till han sparsam
 med föter mot en halfflädd
 människor rygga

Perma. kom och naglar lyfte med ett
 Hoppnögget sken och den framme
 manen lyfte - frigte brack en
 den för en. jag in malak kupper
 Liden som den välar en sojer min
 fast jag' blint gröen på huden ser
 den. jag i lifut fins

J min brudom längsförleden it jor. münka
Rätt i klätt ensigs battenlös den tiden
men an har jor blivit mätte.

jor dig höre askaderna. men den lilla
härken här ett för free petitionen. her
min Wäldig elygnitör.

Hemmes ting i adesta lunden kon till
Bjergats hjerta gi och i minn bättre stund
Vittor jor och här döpsi.

Tä jor glömmen luster bröda drömmen
Om ett bättre hem. men det var
Jifäng mada att försökke slippt på Jere

Wandram sträck en lön från kinden
Sij men grafven var sin hos dö
Plätt vopade för vunden stad. in
Hafutspunken ros

Ulydt var bröje för en smöta
Ljuckhoran. Jäng sin singi. men med
Basen vid ett hjerta stycke
Wandram bort sin jäng.

minneapalis minn B. 8. 1917.

Guotf Pettersen

Orsaken.

och Världen tycks sej i så Skön
 och glad som för den var. dock ingen
 Kruke Lufva grön. och Salen lika klar
 och liflig Skiftor lika ren på
 myskem. än kan tör och härligt doftande
 Lysen i blommor kruke var

och blöja smekur blomig strand och
 Bäckens sorlor är. och Kvällen sätter
 Skyn i brud. nu såsom för min vörn
 är lyen närmare lika klar än faller dag
 och regn. och fågel skoran nästan hör
 i Skogens djupa högn.

Det är ej alls naturens fel. fast den
 skulden ges. Ty Världen och dess sköna
 Del med annan blick den ser. den kan
 ej njuta Kvällen frid. nu som i flyg
 Dess Ty härlans stjärnor milda och blida
 Ty lyen nu så klar.

Din hälsa är ej mer så varm. som
 i din ungdoms tid. med en under
 strid och varm förreimer lätet

Blied ej kändon under ärens snö
 Men ofvänderad stå till idealen lög
 och de fly sin bes älska. G. Petersen.

Vandringslust

O skymningstund när skuggor falla
 Tät och varma brösa glöder uppå
 Hörd då minnets tankar kina vingar
 Möta till flydda tiden göra återförd
 Till Bamsdammens dörr kattergett orolig
 Sin Bälg lyften Ennat klipsig strand
 Den Bäljans röst var fängslande förtrolig
 Till Beron lockade till fjärran land.
 Min Vandringslust mig ständigt
 Håpar drifvit och mat ständigt ut
 på vandringsförd i ärets Bak för mig
 Blef intet skrifvit om frid och
 Sällhet invid igen hörd. När stormen
 Mäld sin reinge hörens skaka då
 Klingen genfinner i akralig Borm jag
 Länfoss åter ut för det för skaka
 Ombyttets kalk som för mig
 Känner varmen.

Nej nej min vän ej mig flick
 Fogen mig Wäntan hem till be
 någon gång ej mig fins som en gång
 Skagen jag Lifvat tröskat för lifstiden
 Lång det fins Blåt en som vän till
 Höden Länden om änglar vaktar att
 mig vara min som vän till på den
 Dag jag åter vänder det är en äldre
 Högna Maden kört min dädens
 Kalla hand till ra mig Tringen
 Juvide den Tringa (Gravens
 möcka Rand och andan för sig uti
 Rynden Tringen att söka Enig
 Heteus Skäna Strand. Skall den
 Fortsätta då att Händigt ill egenan
 Rynde som ingen ända hos
 Kanhända dock att den till slut för
 Kvila Dög Tidens Stjerna Striden
 Enigt Klor) Gertaf Peternan

Pjörnekrän
 nu Skiper den Lysta Krällen
 Lätt dock en Skog och hed

Stjärnebräve

nu sveper den tygsta bräven sitt
 sak äfrer skog och hval och vätuligt
 från himlapällen se tusende stjärnor
 med de lysa stilla och blida
 med klart och fridrande ljus och
 sina banor de skrida Hägt Hägt
 Över jordens brus

J. Glimande Stjärneskorror min
 Längtan stiger maten från vägens
 märken och sura från allt som mig
 smärta gör så tungt är att främlig
 Mars så trötta är varje lem &
 lysen i stjärnor klara den villse
 Vandraren hem!

O Järnan vid himlans randen en
 stillande stjärna fall nu lösas
 de tunga banden du ängst mig
 längslad häls nu skänker jag åter
 leden. J. Ljus den skuggarna flytt
 och kappfärd här är meden
 jag bär min lida för mig.

Men Skulle snart Ljuset Kläckas
 Och mörkret följa mig i väg
 Måra jag Värj försäkras och böja
 Örg i mitt Linn Ty Men
 Som Bor i det Kiga och leden
 Stjärnans gång mig Ser med
 Vakande Öga Tiv Wandras
 J. Matten Ling, G. Pettersson,
 Förlä 11. 5. 18

Den Noge Säg han med lje och den om
 med förakt. hans vög bor rakt Enet
 Millet som han Sjelf för sin lifsnad
 Lygt. för smacets Sträktä händer för
 Hjälenus ängstskri Wor öga som Vira
 Slutet Men gick Rull och tygt förbi
 Så skred han som blind mot Millet
 Som Chronn endan dag efter dag det
 mol. som bor i litta get förtorkade
 Anna jag! men stunden Kom när
 Blicken med oss blef åter Klör
 mör han Sjelf sjunkit ned vid
 Vägen och lög där som och Bor

Di Sträkte hen bedjande hender och kände
 Ett Öngestskri. mot kinden gästet
 Sin fridom. Sin Tyste Daga förbi. -

Christof. Pettersson 12.9.17

Håll Fast!

Hur ön överdret ror och stormarna
 Går hur ön blivtorna ljunga från
 Molnsliga Sky hur ön vågorna välla
 och dyningar gå hur ön bröningar
 Rusa. och Eyta och slå. hur den förkast
 är Slungas av Blottfjörns Fast.
 Håll i Radret. Komret. och håll fast

Blif g. modfärd Komret över
 Windornas gång. hör det Klungor. Som
 Seger i Stormarnas Lång Tänk på
 milet. Som vinken i fjärran och
 Glatt Styr mot Stjärnan. Som
 Blinkar ut. märken och nett. lite
 Dem gå över bord. bilda Lyck och mest
 man håll. Stådigt i Radret
 Håll Fast!

Bort med Tanken på Stiltje. på
 Vild och fild. nu Kommt är det
 Kampen och arbetets Tid. men med
 Rätt. Som Kampen och med frihet
 Som när blir din vilja en jämn
 Din muskler af. Stäl. bort med
 Ängslan och Tröskan Som en ödig
 Fast. Släpp Ej Rodret. Kommt!
 Men Håll Fast.

Och att. Kommande Skötte på
 Framtidens Strömmar till frihetens
 Sallsta Land. Skall ej glömma den
 Seglen som Tengen sin fast
 Färd sin väg genom mörken och
 Duvor och fröer. Som ej vick
 Eller Svick. Fastän Feklingen
 Brast. Som ej Släppte sitt Fag
 Men Håll fast! Dec 9. 1917
 Gustaf Pateison

Gästansöng.

om jag kunde snåla mig till ett
patiätt som liksom dig så skulle
du en känsla få som många
Gästansö lida för.

Om jag kunde äga dig en liten
Stund uti Grönan Lund. så så
skulle du en känsla få som
många Gästansö lida för.

Den första Gång då jag såg dig så
Kändes allt som fanns i mig
och då tyckte jag att du verkligen
Var i land alla som jag älskat
har.

kärla min fader och kärla min
mor förväll min Syster och
min lilla bror och förväll
med dig min a Trogen vän
Vi träffas aldrig mer
igen.

Wiel. Rodet Satt en mig
Gästansö i blia kläder och i
Klynnas hatt. han tänkte

Blott uppi Seglingen när
 andra Sutta med Seglingen
 hon tänkte blott uppi det
 Widen har dö. si. ringen
 Sjämön fått. sin Graf. 11-3.18
Gustaf. Pettersen.
Hungersnöden i Norrland.

högt upp i nordens Snä
 Beträkta dalen där är en svig
 Enig hungersnöden
 Säggen räst i modrens
 Hjerta. tala. tog dina barn gå
 Ut och sök dig bröd!
 och modern. Ser sig gemit
 ut att Wandra. tid. gällens
 Skymning. hon nöd. en
 Pöstgörel. där börjar hon för
 första Gingen. klundra. hon
 vill ha bröd åt sig och
 sina små!

och modern gaf sig åter ut
att vandra till natten

Skymning hon vädde en
Bondegöde men han var
bort och utef själv himmel
för tiggerpack. men inte
någon för

och modern gav sig åter ut
att vandra till natten

Skymning ingen borsing. nö
och utef snön de alla voro
våta och alla frös för Källden
Den Tog Till

och med de små hon själv
nu dignar ned och alla fyra
på sin krus hon bod. och ri
den yngsta första som den
Sista den lade hon om kring
sin kalla kalls

Min Gud sa hon hör är
en väcker kyrkan den
kyrkan blir för mig och
minna små. men lade

alla fyra i en kista
och två fick hvila på
hvar sin arm och så den
Yngsta litta som den första
Den lade man på modern
Kalla Barn! nov. 3. 1918

Eustaf. Pettersson.

La Palina. Sjömannen.

Den dag då jag lyfte mitt hem
mot friska Sjöar jag sedde o. hval
min modern för mig en bär
och där under tammorindan
fåg mina sög. min älskling

Med tår på kinden och sög
i hög dö jag på Sjöar du. Går
Känkte en kväll flyger
En snövit släpva hem
Till ditt lugna tjäll så
Till ditt färdiga ilo min
Själ det är som för stund
Will vila i fönstret så här

Raska Gjönnen kalla uppi
 Huset det blå där vinden
 Suror och vägsvallet hinner
 Sögerna dit ej miss.

Men skulle mig bäga
 Färd så saktelig tillbaka
 till er i Rön som älska
 mig så skall jag ständigt
 förbliwa hos mor och syster

De andra må drifva i frid
 förtan mig minn hvad
 höjd af lycka då till min
 Brud, dig skall min moder
 smyga vid Klosters guld,

då skall i dörs den Svingen
 med lätt beky och Tamburinn
 klinga till Ljusens dag
 Raska Gjönnen kalla uppi
 Huset det blå där vinden
 Suror och vägsvallet hinner

Säg mig dit ej när
 men komt ha vi vänt
 Väst røde hemmet det bör
 På Stranden jag ser min
 Moder hon ensam är varför
 Var är mina. Svaret hon
 Står dock stann och Tröttlös
 Hon pekar bara mat äde
 Rens

We under nygräfd Turva
 Hon slumrar nu min
 Den vita duftva det vandra
 Den Ljungen man vaknar
 Den vacker är i en vakt
 upp. var tror. Pinn så Gud
 mitt hinner en dröm det var
 Enke fjärran hålla uppå
 ut på horret det blå den
 Winder. Svar och väg -
 Svallat bevar. Säg mig
 dit ej när, nov. 4. 1918.

Scitaf Pettersen

Emigrantens hemslöyten

Hu längtar du åter till
 fädersmestad, mitt hjärta
 Hvi slir du oroligt när
 Barnslomens minnen de
 Huset på i landet om hembygden
 Skogar förtroligt följares du
 ängar den brunnens lust
 Sam Gäckande dref dig till
 främmande kust från hem-
 byggenes Skogar och dalar

Hvad skönlid du väl om den
 främmande jord. Hvad
 kappas du ännu i Sölen
 Sökte du hjärta, fins du i
 nord. Hvad finns väl tagna
 Bröden. Hvad Sökte du
 fjärran hvad bröndu din
 hög. Hvad Säg du i Sölen
 Som du iker Säg i hemby-
 genes Skogar och dalar.

Jag minnes min hembygd
 Wäl dömande flod den
 snälner sig hiela på
 fjällen den äldriga Skogen
 Om Starmans Stad och
 Grönkändens mur omkring
 Fjällen den lifvet war
 Askudd och friden blott
 Jag när dagen ram ups
 Vällsmattvatetelin Skog
 i hembygdens Skogen
 och dalar

Wäl Säfer min fader
 i väl. Gengående kor. den
 Grönkändens Grön. korom
 Säfer och Grönans Grön
 Kring den älskandes graf
 och flöta till Skogwalf
 Decäfer min fädelin
 Gärnt det blomsten ju än
 och. Systror och. Wänner
 mig. morer i en till
 Hembygdens Skogen och dalar

Jag kommer jag kommer
 väl fjärran ifrån en gång.
 Till att färrnar äter! - men
 kanske fösent. Stör de
 älskades som vid gräset
 Gräset. då Stör jag förstjuten
 Där älskade jag var och gräset
 Vid minnet af förtid och
 J. hanbygdens Skogen och Delen
 11-5-18. Gustaf Petersen.

Rekviets Lap

Håll nu fram i källersvalen
 af den din keltgröna färg
 Härligt Glömsönd på kalen
 fylld af ädla drufvans mäs
 Ty. blatt rekviets vill
 jag dricka, njöt och Gläd
 isamma Stund då mat
 mig de pärlor bliska
 från på kalens vilda mund

Under Sponiens Sal Kan
 bönder fögas drufvan
 mesa röd, mackonponier
 Eldstad Tända i svört
 Bräst parianens Glöd
 Men det reknar vi
 Ej susar. Sars och mätta
 Her döri och vört sine
 Luft det tjussu likt att
 Walothans melodi.

y min englands fräls och
 Gommor som i snar
 äldrens en detta seint
 Bonde mig som med
 så många Troyen wön
 men en gång när dælen
 malkos och min kepp
 Bli lojd i Skinn af en
 Drappe lät mig svalkos
 af det älla reknar vi

11.5.18

Gustaf Petersson

619-17th Ave South

Minneapolis, Minn.

Hjertets Söga

Men Maj har väl sin
 Källa kvar en sin blomma
 har. brast hjerta har
 sin Söga från flydd
 Ungdomsden
 och Skogens Källa sinar
 Och ängens blommor dö
 Men hjertets tygta Söga
 Gissagen tid förstör!
 Gustaf Petersson

Liten Fågel

En liten fågel satt en gång
 Och gånge fanns Maj har
 hade gånge dagen lång
 Men dock gånge nog
 hon satte sig i högsta träd
 Som ett Skogens fann
 Ty salen skulle just gå
 med har vill se dess
 Glans

Det finns i Skogen många
 Träer och trädens rötter
 Fätt och yggarna med sin
 Bärra göm och sigtar knallt
 Och rätt hon gör på luren
 Hon kryper och kan
 Singa tygt omkring
 Hon ser åt Skogens
 Högsta Träd det gör
 Wät ingenting!
 Men liten fågel fjög
 Så glöet i sommar
 Kvällen blev hon
 Wille Ta en guld för att bli
 fri och glöet hon var
 hon fjög och drömde i ett
 Om hur mycket sin Söng
 Löd till Skettens saken
 Kula Kamm och Söngaren
 Wät död!

Hvad gråter du mej denna
 Sång en trög fälles bön ty
 den som dödi Sal och Frig
 han lefver fort han döi
 all då en Söden afton-
 stund. Som denna mila
 och Klor med blicken
 fäst på Saleus runde
 sin Sång en lycklig
 War! Gustaf Petersson

In Memory of S. Petersson.

When a Calm and Serious
 View is taken of Life With
 all its cares and responsibilities
 it must be admitted that
 friendship is the chief cause
 of that kind of encouragement
 which sustains the Spirit
 and which every Soul
 must have if there is
 to be any joy in Living

That which is commonly
 called friendships really
 means for more than mere
 agreeable fellowship or
 ordinary personal
 attachment. These are
 the beginnings of genuine
 friendships and the work
 quietly upon the affection
 of one man for another
 until by some unknown
 appointment of heaven
 that degree of endowment
 comes into existence that
 brings the peace of mind
 and happiness of heart
 that all human being
 long for. Fortunate indeed
 is he who is blessed with
 good friends and such
 beyond words is the lot
 of the man who is -
 Without them, G. Pettersen

Words To Remember of
Christy Peterson.

The Wretched man shall
 Live to Want! the Wretched
 Have no friends! -
 "False friends are Worse than
 open enemies! Character is
 Stranger than intellect!
 No Legacy is so rich as honesty.
 The busy have no Time for
 Tears! Every man Stamps
 his value upon himself!
 an idle brain is the devil's
 Workshop! Omit no
 opportunity to improve
 the mind! Either never
 attempt or accomplish!
 Disease is Taxes on Vicious
 Pleasures! all noble
 thoughts are prayers!
 a good woman is the best
 thing in the World!

Words are the voice of the
 Heart! manness are the
 Ornament of action!
 Bear up and steer right
 Onward! We all guess more
 Than we know! Two may
 Keep a Secret if one is dead!
 Time and Tide wait for
 No man! God moves in a
 Mysterious way His his
 Wonders to perform! Home
 is the grandest of all
 Institutions! Love knows
 No measure has no grave!
 If you Would be pungent be
 brief! The pen is mightier
 Than the Sword! Judgement
 is the Throne of prudence!
 Industry is fortune's right
 Hand! Brain uneducated
 is like marble uncarved!
 set Well your foot there
 The hammer lies!

We Sleep, but the Loom
of Life never stops!

Knowledge is gold to him
Who can discern! a soft
answer turneth every
Wrath! Education forms
The common mind! For

Everything the golden mean
is best! if you would have
Success deserve it!

A man's destiny is always
Dark! one man's pleasure
is another man's pain!

He prayeth but who loveth
Best! have deferred matters
the heart ticks Every Cloud
has a Silver Lining!

Let others have thy Griefs:
the best misser is an old
Friend! there is little
difficulty to him who
Wills! thy also serve who
only stand and Wait!

What time it is
 Worth money to you!
Gustaf Peterson,

Alpsen

Upp på alpens isbelagda Spira
 Dit ej någon mänsklig fot kan gå
 Syns alpsens lilla Stänglas
 Wisa, långt in i Bergets isbelagda
 Wä. men i dalen växer upp en
 Blomma, lika Skön som
 alpens fjärra ros, många friska
 Till henne komma, ty alla Wilja
 En dalems ros.
 Och i blommor Lickade hon
 ofta den som finger en av
 Stund blott finger Kärna hennes
 Skönt ni doftar och Trycka
 Blott en Kyss på den man
 Si hon Svarar så en Yngling
 Sade och Frejlin Säg mig
 du bli min Brud allt
 Mitt Guld Jag för din

Fot mer Lode och Kliden sijn
 alperns Blomster Skrud. mig
 Hon kunnat ingens snö jag
 Bliver Fär än hon mig först.
 Ett Löfte giv och det är att hon
 mig en alperns Gifnad en enda
 Blott jag fodren inku mer
 och den Klättrade pi Bergets
 Klippor och Erylin hon
 Skyndor mer till byn för att
 njuta dansens agra fräjsen
 Erneden älskarn Wandron
 Enat Skyn och den Klättrade
 Pi bergets Klippor till den hon kom
 Dit blomman sligit root. hon
 Ende Handtog var en blomster
 Knippa och mot en Torfra
 Stödde hon sin fot
 och Erylin nu har jag dina
 Blomman. men hvad är det
 En alperns Wit. Som snö.
 O Erylin och Winta snott
 Jag kunnat min Gud jag

Faller lät mig iske dö: o så
 Hon Skriker då hon Faller
 Neder ett Hiskligt djup från
 Alpens högsta Topp. men i
 Dalen ligger blott konstklädd
 och hans rysligt. Sönderlagne
 Krapp: och Erytlin hon Kommer
 ifrån Gullet fick se sin
 älskling redan död. o Store
 Gud nu har jag Gjelt. för
 Skjutit Lifvet för den som
 jag älskade: och hans Fader
 menar om till Stället. men
 Döden då förenat dem båda 2.
 och hela byn med honom
 Lärer färdde ett Bind för
 Döden Gjorde dem ändå.
 Ej panna Längre. Jag förstår
 att Skrifva att bestäffa
 grimmans nyck o mod. alpeens
 Rosor i ej mera Hvita de
 Blåa föjades af enno. bläck.
 Gutf. Pettersen.

Some day I'll make you Glad.
 Sweetheart I feel so Sorry
 That I have made you so blue.
 and while your heart is Breaking
 My heart is aching too.
 Some day I'll make you glad.
 I made you high I made Cry.
 I brought you sorrow and care
 But I will try dear eye and eye.
 To share all the sorrows you bear
 I'll bring you cheer for Every
 Tear for every year you've been
 and Love has a way let me be
 With you the rest of my life.
 my dear Sweetheart Girl. for
 Some day I'll make you glad.
Gustaf Peterson

619-17. th and South
 Minneapolis
 Minnesota
 U. S. A.

O fader Kom hem!

O fader O fader, kom hem med mig
 nu. Hör klockan i tornet Hör ett
 Du luttit på krogen Sen
 Klockan slog sju och y något
 Bröd du oss gät. Vi sitta i
 Märker vår eld Glocknet ut
 och mamma med Benny på arm
 Hon grät och väntar dig varje
 minut. Ty barnet är sjukt vid
 Tass barns com hem Kom hem.
 Kom hem min fader. min fader.
 Kom hem!

O fader, O fader Kom hem med mig nu
 hör klockan i tornet Sliv två.
 din Benny är Sämre hon ropar på dig
 ack Tänk på de fyra små!
 Kom till liten Benny så snart
 som en snå kan ligga och gilla slita
 Mamma och mamma. hon säger att
 Snart skall hon stå Kom hem
 och tog Benny i famn! Kom hem
 min fader min fader Kom hem!

O fader o fader Kom hem med mig nu.
 Hör klockan i tornet slå tre.
 O mamma kom kom icke. Tala för
 Christ och jag hvilken Tröst kom
 jag gör din Benny i döden kom
 slussade nyss kom Sluckade
 Lysen som ett ljus och för jag af
 lifva min pappa en Kyss.
 det var allt hen sade till oss:
 Kom hem kom hem kom hem
 min fader min fader Kom hem
 O. S. F. D. Gustaf Petersson.

Ljusbunden

J. Skinnande Brudrögt så hvit
 som en snö Hör djurträngens
 Datter en blomstrande snö hon
 twingas att räke en främling sin
 hem i morgon gör färden till
 H. rännande land. Se gästerna
 Samles men tid är det än
 för Selma att träffa sin
 Träpade vän och Sargren.

Hon gingo till lionets bur att
Togs farväl af sitt älskade djur.

Hon sätter sig sedan där hon
Varit var och lindar sin arm
Om dess bäljande makt och
Shogunes Koning sin mildhet
hon glömt. Men Sedan hon
Suckar och bristkar så tyst.

Vi måste nu skiljas. min brudbröt
du ser. haf tack för din vänskap.
vi räkas i snes. gif twinges ett rücke
En frömling din hand.
i morgon gif färdad till Frömandes
Land.

och barndomens dagar gif mines ännu
då en joy var liten och liten var du
du flytt och gif men vid leklystan
Fot du för herrens smekningar
Togs smär.

du bliskar så gyllent. du mig
Säkert förstår. var lugn

Kär du men jag tackar en Tår.

Var lyssna här min beudgun mig
Kalla igen förväll så för alltid
Min Trefaste vän.

En Kysst om till afsked hon lyssnet
ger vid gyllet nu lyssnet beudgun
Ser - medans en dess skett med och
Mildhet förbi. det reser sig
häftigt i wildt raseri.

den väldiga Dransen nu viftande
för och Selma står också blek.
men fattning hon har att raska
och skrika var påfängt beslut
För denna står gjuret - hon
kommer i ut.

Kom hit med en Bössa! nu.
Frömlingen skrek ett skett
snort skett önska den blodiga
Lek. En dödstyrtusid. hörken
Ser vät. hon för hon ladda.
men ajuret hans mening
förstär.

Fäitueflod det larmar fängslat
 Bann vill Selma försvaras men
 Vet inte hur. Endast tyttmad
 hesskon. Bannibentige Gud.
 7 stycken slat. Ljuset
 Främlingens Blod.
 och Sedan det drukit den.
 älskades blod. det ligger sig
 nedan med nedslaget mod.
 vid Bleknade liket och väntar
 på tröst. då Ländes den Kula.
 Som Krossar dess Bräst. —

Gustaf Petersson.

The Pilgrims

an uphill path. Sun gleams between
 the Showers. where every beam
 that broke the leaden sky. lit
 other fields with fairer ways.
 then auss; some clustered groves
 Where half are memories Lie
 and one grim Shadow creeping
 Ever nigh and this was life

wherein we did another's
 Burden seek the tired feet.
 we helped upon the road.
 The hand we gave the weary
 and the weak; the smiles we
 lightened one another's load, when
 faint to falling onward yet we
 strode; this too was life.

Till at the upland, as we turned
 to go, amid fair meadows, dusky
 in the night. The mists fell back.
 upon the road below; broke on our
 tired eyes the Western light; the very
 Graves were for a moment bright
 and this was death: —

from "plundered fields"
Gustaf Peterson.

if fortune's wheel doesn't
 Revolve to suit your pump
 up the tire -- Gustaf Peterson.

A Poem of the Sea.

The snow lies sprinkled on the beach
and whitens all the massy sea.
The sad gulls wail adown the Gales
the day is dark and black the sea.
Shorn of their crests the blighted
Waves, with driven foam the offing
fleck: the Ebb is low and barely leaves
The red rust of the Giant Wreck.

on such a stormy breaking beach,
my childhood chanced and chose
to be: 'Twas here I played and musing
made my friend the melancholy sea.
He from his dim enchanted cove
With shuddering roar and onrush
Wild fell down in sacrificial
waves at feet of his exulting child.

Unto a spirit too light for fear,
his Wrath was mirth. his wail was Glee
my heart is now too fixed to bow.
tho' all his tempests howl at me:

For to the gain life's summer
 saves my Salem bay's
 increasing store, the Tossing
 of his manly waves, makes
 Sweetest music Evermore.
Gustaf Petersson

Rock me To Sleep.

Backward, turn backward o.
 Time in your flight, make
 me a child again just for to night
 mother, come back from the endless
 shore, take me again to your
 heart as of yore: Kiss from my
 forehead the furrows of care, smooth
 the few silver threads out of
 my hair over my slumbers.
 Your loving watch keep - Rock me
 to sleep mother Rock me to Sleep.

Backward flow Backward o.
 Tide of the years: I am so weary
 of toil and of tears all in vain.

Take them and give me my
 Childhood again I have grown
 Weary of dust and decay - weary
 of flinging my sad wealth
 away - weary of Sowing for
 others To reap. Rock me to sleep
 another rock me to Sleep.

Tired of the hollow. the base
 the untrue. mother, o mother
 my heart calls for you!
 many a summer the grass
 has grown green. Blossomed
 and faded our faces Between
 yet with strong yearning and
 passionate pain. long I long
 for your presence again Come from
 the Silence so long and so deep.
 Rock me to sleep mother
 Rock me to Sleep.

Over my heart in the days
 that are flown no love.

like mother love ever has
 Shone. no others cross hips
 abides and endures faith unself-
 ish and patient like yours none
 Like a mother can charm away
 Pain from the sick soul and the
 Worldweary Brain. Clumbies
 Soft calms over my heavy lids
 Creep Rock me to sleep mother
 Rock me to sleep.
 Come let your brown hair just
 lighted with gold fall over your
 Shoulders again as of old let it drape
 over my forehead tonight shading
 my faint eyes away from the light
 for with its sunny-edged shadows
 Once more happily will I bring
 The sweet visions of yore
 Lovingly softly its Bright
 Billows Sweep! Rock me to
 sleep mother Rock me to
 sleep.

Mother. dear mother the years
 have been long since I last
 listened your lullaby song. Sing
 them and unto my soul it
 shall seem. Womanhood's years
 have been only a dream. Clapsed
 to your heart in a loving embrace
 With your light lashes just
 sweeping my face. never
 hereafter to wake ^{or} me to weep.
 Rock me to sleep mother
 Rock me to sleep.

Ernest Peterson.

1914 Review of World War.

- July 28. Austria-hungary declared war on Serbia.
 July 29. Austria began hostilities.
 August 1. Germany declared war on Russia.
 August 3. Germany declared war on France.
 August 4. Great Britain declared war on Ger-
 many. Germany declared war on
 Belgium. Wilson issued neutrality
 proclamation.

- august 6 - Austria-hungary declared war on -
 Russia - August 15 - Liege fell -
 august 23 - Japan declared war on Germany -
 Sept 5 - Battle of Marne Began -
 Oct 29 - Turkey declared war on Russia -
 1915 May 19 - Lusitania Torpedoed -
 May 23 - Italy declared war on Austria-hungary -
 Oct 24 - Bulgaria declared war on Serbia -
 1916 February 21 - Germans attacked Verdun -
 May 31 - Battle of Jutland -
 Dec 5 - Germans captured Bucharest -
 1917 January 31 - Germans proclaimed un-
 restricted submarine warfare -
 Feb. 3 - Wilson severed diplomatic relations
 with Germany -
 Feb. 25 - Leonia Torpedoed -
 April 2 - Wilson read War message to Congress -
 April 4 - Senate passed War Resolution -
 April 6 - House passed and Wilson signed
 War Resolution -
 April 14 - House passed \$7,000,000,000 War Revenue Bill -
 June 8 - Pershing arrived in London -
 June 26 - first American regular divisions
 in France -

- oct 26 first american entered Trenches.
 nov 7. Kimmisky departed.
 dec 8. British captured Jerusalem.
 dec 12 Wilson issued War Proclamation
 1918 against Austria Hungary.
 march 3. Brest-Litovsk Treaty Signed.
 march 21. Great German offensive began
 Between Arras and La Fere.
 may 6. Bucharest Treaty Signed.
 may 27. Germans began Laison-Rheims
 offensive.
 may 28 americans took Contigny.
 June 6 americans smashed Germans
 - at Chateau Thierry turning
 point of War.
 June 11 americans captured Belleau Wood.
 June 23. austrian driven across Pione
 July 15-16-17. German Pass offensive
 smashed.
 July 18 allies began counter offensive.
 august 4 americans took fismess.
 august 25 allies smashed Hindenburg line.
 Sept ~~12~~ 12. americans reduced St. mihiel Salient.

Sept 26 Pershing Started anyone offensive
 Sept 30 Bulgarians quit War -
 Oct 31 Austrians Routed.
 Nov. 1 Turkey granted armistice.
 Nov 3 - Austrians signed armistice.
 Nov 11 - Germans signed armistice
 June 28 - 1919. Germans signed
 Peace. to End World War -
Gustaf Peterson. W. S. A.

To Songs That Die
 ah they passing, passing by.
 Wonderful Songs. but born -
 To die! Cries from the infinite
 Human Seas. waves thrice -
 Winged with harmonies.
 Here I stand on a pier in the
 foam seeing the Songs to the
 Beach go home, dying in sand
 While the tide flows back.
 As it flowed in old in its
 fated Track. ah. hurrying tide
 That will not hear.

Your own foam-children
 Dying near: is there no
 Refuge house of Song.
 No home no heaven where
 Songs belong! ah precious
 Hymns. That. Come and go!
 You perish and I love you so!
Gustaf Petersson.

I weep like a Willer and
 moan like a dove. Come
home Careless love. Come home.
 of all the arts in which the
 Learned excel the first in rank
Is that of writing well.

Bildern. Toner. ardet.
 Enighetens Spilda pärlor på en
 Väckligt Kran. Ja. jag har i Bättre
 stunder Svärmat bland
 de vilda lunder. för Castalis
 Källsprång, gåi: om ett lif
 föddt i tingen kvistar-

allt - ack. att dock ingen klart
dess väsende förstår!

Betrakta blomman kostad för
din fat den höje skens kamp i
med vilola stormen:

du tala om ett fängsladt lif
hvarr på från himlen till
till jorden med att gro och spira
upps i skiltande rustatter.

Kom ringad blomman härifrån
pladdern kring det stolta lejon
majestätiskt skriden: hvad
rikedom. hvad ärlighet. i
Oceanus djup och i den rymd:
Till djärft sig svingar upps.
Den konungliga örnen.

Kom fantasi i lyrens sträng
Känk gläd och pessi. gif
läropaket i de fängslade bekagen.
Gjut eld ut i de himelskt rena
Drogen. Ställ bilden för min

Syn ännu en gång! Som
 fardom ljus och Sällhet. Hon
 mig bringa: pingttfödd. Helyad
 vid dess äsyn klinga ur
 Djupet af ett tacksamt bröst
 min Lång!

Vist är det samning att
 sin somtids lyten man mer
 än samtids fatte kan och se. Hvar
 Tid har sin sin som sin
 Byten sin Skatt af lycka som
 sin tyngd af ve. och huru är
 i Klagen eller Skryten. Ett
 Känsmärke bären i som de:
Gustaf Pettersson

The voice of the Stars

Wearry of myself. and sick of
 asking what I am. and what
 I ought to be. at the vessel's
 prow I stand which Bears me
 forward forward on the

Star lit sea.

and a look of passionate desire
over the sea and to the stars
I send, ye who from my
childhood up have calmed me.
Calm me. ah Compose me to
The end!

"ah once more: I cried, ye
Stars ye waters on my
heart your mighty charm
Review! Still. Still let me
as I gaze upon you: feel
my sail becoming vast
Like you!

from the intense, clear. How soon
Star sown vault of heaven
over the lit sea's unquiet way
In the rustling night air.
Came the answer: "Wouldst
thou be as these are?
Live as they."

Unaffrighted by the Silence
 Round them undistracted by
 The lights they see these
 Demand not that the things
 Without them yield them love
 or misement. Sympathy.
 And with joy the Stars perform
 Their shining and the Sea its
 Long moon-Silvered Roll.
 For alone the live nor pine
 With noting all the fever of
 Some differing - Soul.

Banned by themselves and
 Unobservant in what States
 Gods at these words may be.
 In their own tasks all their
 power pausing there attain
 the mighty life you see.
 Ah, all have voice: long
 since I sawly clear
 They like thine in mine
 own heart I hear.

Iess abue to be thyself and
 Know that he who finds
 Himself loses his misery.
Gustaf Pettersson

Pardness. - or Pal.

It's a lonesome life on a. minin.
 Claim. with only a dog at your side
 So I hit for town and hung
 around. and fetched Back
 Home a bride. Cause I liked
 The dog - he was tried and true -
 but weary week after week.
 It gets a guy. as the times goes by.
 and he never hears nobody speak.

Gee. this claim was fine. with
 This wife of mine. it was
 Novel and new to me. - the dog
 Drapped out of my mind -
 Almost - well. everything did
 But she! and what fun it
 Was for a lonesome Cus like i.

Had been all my life to drap
my pack in the rough old -
Shack and eat my beans with
My wife.

It was the same old yarn that
The years can't change - a stranger
Came by one day and he st. with us
And we liked the cuss. and invited
Him please to stay for a week
or two and help me through
With rushing the work on the
Claim; he hummed and hawed,
But finally thawed. Cause
Tramping made him lame.

So he stayed along and we liked
him well - that is excepting the
kiss he showed his teeth and
curled his lip the minute the
stranger showed up. But
he loved the wife and was
wifefull to me and says he's
got funny ways and time

Drags on and the work goes well
and we're glad that the stranger
stays.

Then come a day when I went
away and when I got back that
night the stranger was gone - and
so was my wife! - there wasn't
a soul in sight, but pshaw!
Thinks I, they have gone for a
walk. Just over to Stony log.
But the left a note - my - mule
was gone - and by Jimminy, so
was my dog!

It's lonesome as hell in a
minin' claim and more when
you've had a wife. The days
are long and the nights are long
and monotony eats out your life.
The woman is gone I don't know
where - and Lord how she haunts
this shack. Till it aint so bad as
it might have been lost

Night the dog came back,
Christaf Pettersen,

Sir Galahad:

My good blades curves the cosques of
 men. my tough lance thrusteth
 sure. my strength is as the strength
 of ten. because my heart is pure.
 The Shattering trumpet shrilleth
 high the hard brands shiver on
 the steel. the splinter'd
 spear, shalts crack and fly.
 The horse and rider reel.
 They reel. they fall in clanging
 lists. and when the tide of
 combat stands, perfume and
 flowers fall in showers that
 lightly rain from ladies' hands.

How sweet are looks that
 ladies bend on whom their favours
 fall! for them I battle to the end
 to save from shame and thrall.

But all my heart is drawn above
 my knees are bowed in crypt
 and Shrine. I never felt the kiss
 of love. nor maiden's hand in
 mine. more bounteous aspects
 on me beam: more mightier -
 transports move and thrill: so
 keep I fair thro' faith and prayer
 A virgin heart in work and will.

When on my goodly charger
 borne thro' dreaming towns I go
 the cock crows ere the Christmas
 morn. the streets are dumb
 with snow the tempest
 crackles on the leads: and ringing
 spin from brand and nail:

But O: as the dark a Glory spreads
 and gilds the driving hail
 I leave the plain I climb the
 height: no brambly thicket
 shelter fields: but blessed

(forms.)

From in whistling Storms
 By O'er waste fens and windy
 Fields.

a maiden Knight - to me is
 Given such hope I know
 Not fear: I yearn to breathe the
 Airs of heaven that often
 meet me here. I muse on
 Joy that will not cease pure
 Spaces clothed in living beams
 Pure lilies of eternal peace.

Those odors haunt my dreams
 And stricken by an angel's hand
 This mortal armor that I wear
 This weight and size, this heart and
 Eyes, are touch'd, are turn'd, to
 Finest air.

The lands are broken in the sky.
 And thro' the mountains walls
 a rolling organ harmony
 Sweet lips and shacks and falls.
 Then move the tears and capse
 nod wings flutter voices

horse clear: O. Just and faithful
 Knight of God ride on the prize
 Is new: so pass I hortell hall and
 Grange: by bridge and ford by
 park and pale all-armed. I ride
 White or betide until I find
 The holy Chail: C. Pettersen.

Her Refrain -

"Do you love me?" she said when the
 Skies were blue, and we walked
 When the Stream through the
 Branches glistened; and I told and
 Retold her my love was true.
 While she listened and smiled.
 And smiled and listened -

"Do you love me?" she whispered
 When days were drear, and her eyes
 searched mine with a patient
 yearning; and I kissed her
 Renewing the words of dear.
 While she listened and smiled
 as if slowly learning -

"Do you love me?" she asked
 When we sat at rest by the
 stream, tree shadowed with
 autumn glory; her cheek had
 been laid as in peace on my breast
 But she raised it to ask for the
 sweet old story:

and I said I will tell her
 The tale again - I will swear
 By the earth and the stars
 Above me! and I told her that
 the most true should prove
 The fervor and faith of my
 perfect love; and I vowed it
 and pledged it that naught
 should move; while she
 listened and smiled in my
 face and then she whispered
 once more do you truly love me
 Gustaf Peterson
 The Radiant.

When this body drifts in dust
 Lightly on the new air

Rebounding everywhere in this
Restless planet's crust

Met by foam of mere sea
Dancing up the thinning sky
To its terrible and high journey
Through infinity—

When it softly engages past
The outermost lone star on to
What dim wonders are in the
Spaceless distances.

I shall never waste or lose
The zest that is mine by night
and day as I push my grasping
Way on life's fogged and clouded
Quest.

I shall never waste or lose
The illogical delight that is
mine by day and night as I steer
my Chartless Cruise:

As the love that fires through or
The hope that lifts my eyes higher
than the present skies toward
The goal I struggle to—

When this Spirit makes its way
 scattering further still.
 It shall bear the deathless
 Will that I build - and bear -
 today! Olemantwood the Earth
 turns South. Perist Peterson,
The World is too much with us.

The world is too much with us:
 Late and soon, getting and spending,
 We lay waste our powers: little we
 see in nature that is ours;
 We have given our hearts away, a
 sordid boon! The Sea that bares
 her bosom to the moon - the
 Winds that will be howling at all
 hours, and are upgathered now
 like sleeping flowers -
 for this, for everything, we are out
 of tune: it moves us not - Great
 God! I'd rather be a pagan
 suckled in a creed outworn,
 be might I, standing on this
 pleasant sea,

Have glimpses that would
 make me less forlorn: have sight
 of proteus rising from the sea:
 or hear old triton blow his
 wreathed horn. G. Pettersen.

I Dream of all Things free
 I dream of all things free!
 of a Gallant Gallant Bark.
 That sweeps through storms
 and sea like an arrow to its mark
 of a Stag that on the hills
 leaps bounding in his glee at a
 thousand clashing rills - of all
 things glad and free.
 I dream of some proud bird
 a bright eyed mountain King!
 In my visions I have heard
 the rustling of his wing;
 I follow some wild river
 on whose breast no sail may be
 Dark woods around it shiver
 I dream of all things free!

of a happy forest Child.
 with lawns and flowers at play
 of an Indian midst the wild,
 With the stars to guide his way
 of a Chief his warriors leading
 of an archers Greenwood tree
 My heart in chains is bleeding
 I dream of all things free.
Eustaf Peterson

She Walks In Beauty

She walks in beauty like the night
 of cloudless climes and starry
 skies; and all that's best of
 dark and bright meet in her
 aspect and her eyes: thus—
 mellowed to that tender light
 which heaven to gaudy day denies
 one shade the more one ray the
 less. And half impaired the
 nameless grace which waves
 in every raven tress, or softly
 lightens o'er her face;

Where thoughts. Scarcely Sweet
Express how pure how dear
Their dwelling-place -

And on that cheek. and o'er that
Brow. so soft so calm yet -
Eloquent the smiles that win
The traits that glow. But tell of
Days in Goodness spent. a
mind at peace with all below
A heart whose love is innocent!

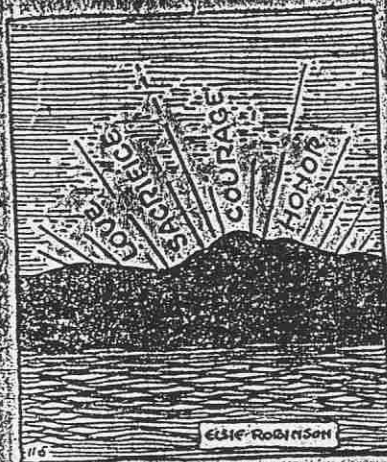
My promise past shall always
last. I fancy none but thee alone.
My love is true to none but you.
To live in love I love to live.
My love is fixt. I will not range.
I like my choice too well to
change! Gustaf Petersson.

Morning

Lucas walks forth to see
The later night; Crowned with

THE LOOM O' THE LIGHTS.

There had been muggy weather all through the trip. They'd started in fog and sailed into a storm before they'd fairly cleared the heads. From that time on they had to fight their way through heavy seas, against winds that sulked and raved alternately.

A bad trip in a sick, discouraged ship. She'd started stout jauntily enough, but the vicious fight has taken the heart out of her. She limped and lagged and wallowed in the trough like a beaten thing. But always she managed to right herself again and go groping on.

Now, at last, they were nearing port in the blackest night of all. Somewhere out there in the darkness the shore must be. Somewhere the harbor was waiting, with rest for them all. But they were like the ship, broken spirited. They were ready to swear that there was no port, nor any

aim or ending to this nightmare trip.

Then suddenly there came the cry: "There It Is, Mates! Straight Ahead! There's the Loom o' the Lights!"

It was still faint in the darkness, but heartening as the beat of drums—a radiant flare that spread in a wide fan above the hidden shore. The city lights!

Storm swooped upon them like a black blizzard—death gnawed at their keel, but their hearts were light at last.

They had seen the loom o' their lights.
They Were Sure of Home.

We, too, start in the fog and strike the storm before we're fairly clear of the heads.

We, too, must fight our way through heavy seas, against a sulky fortune and mad squalls of fate until our spirits limp and lag and wallow in the trough.

Yet on we go—on through the night—
To Where?

What man can tell? They say fine words—they read old promises, but nothing lifts the night that shuts us in.

Is There Any Plan for This Mad Trip We Take?

Or Any Harbor Waiting at the End for Weary Souls?

Words aren't enough to keep our faith alight. And promises are but spindrift before the gale. We must have something we can see and name. Some proof—some writing on the black and empty night of our despair.

And there it comes!

Clear white, unwavering—The Loom o' Lights!

The tall, white radiance of Love; of Faith—the bright reflection of man's Courage; Honor, Loyalty, of gay Unselfishness and unassuming Sacrifice—like a far altar flame they rise above the dark and stormy sea of life and point to a sure harbor for our weary hearts.

Why else should such tall beauty loom through the night? It has no footing in the vicious sea—we could not shape it in our darkened, foolish minds.

If there is nothing in our lives or after it but greed and war—if we are only something spawned upon the tide, to float a little, then to sink and rot—if there's no God, no plan, no harbor at the end—

Whence Come These Lights?

They come because there Is a God who fired them in our dumb clay—

They come because there Is a meaning to it all—because there Is a harbor at the end—

They are not demon flares to torture our racked eyes—

They Are the Sure and Faithful Promise on the Sky!

And when, at last, we near the hidden shore and death is sucking at our broken keel, we too will see the loom o' lights straight, straight ahead. And we will know that we are going Home.

The Sparkle of a Star and throne
On orb of ashen light:

The wolf-tail sweeps the paling
East to leave a deeper Gloom -

Behind: and dawn up rears her
Shining head. Sighing with
semblance of a Wind:

The highlands catch upon orient
Gloom: while surging still.

The lowlands lie and pearly
Mists. The morning pride. Soar
Incense-like to greet the Sky:

The horses neigh. The Camels groan
The torches gleam the Crosses

Glare: the town of Concas
Falls. and man with din and
Dint invadeth air:

The golden gates swing right
and left: up spring the Sun
with fancy brow: the dew
Cloud melts in gush of light
Brown earth is bathed in
Morning Glaw. G. Peterson.

A Song of Big Seas.

In the song of big seas. There is the sound
of hoofs galloping with shouting of
multitudes urging them on, from
each crest in the breeze. Burst of
a glory encompassing.

Heaven and earth and the stars, and
the sun, as shorewards they sweep
past the reef-line and bar.

Unchanging and dallying never they are
as the rhythm of a world that is
swung like a star in the burst of
Big Seas there is a sob of hoofs galloping
galloping galloping far.

Cut seaward they seem to be loping
in listless line after line with the
light on their flanks but the
single-slopes scream as they pour
in resistlessly coarsely coming
in infinite ranks like pendulums
swung by the fingers of Time like
the sway of big bells that are ringing
in chime with the foam of them.

Fashioning Rainbows Sublime
 In the distance they seem to be
 Laying in listlessly lazily
 Trying to measure a time.
 Tho' the heart of the world is too deep
 For our measuring its beats Thrill
 The seas that Encircle the earth
 Tho' in every wave hurled, amid
 Glory for treasuring a Beating Pulse
 Dies yet another, his birth in the
 Distance so dim where the Skies
 Kiss the Sea, where the winds
 and the waters and Sunlight go
 Free, where the thoughts of earths
 Wanderers ever will be - oh the
 Heart of the world Tho' it be past
 Our measuring, Surely is there
 With the soul of the Sea!
 When the waves cease to foam to the
 Sounds of hoaps Gallaping and the
 Cheering and Thunder of voice is gone
 Shall we have gone home though
 Gods Glory enveloping

Earth and her skies and the slow-
 sinking sun? Shall we have
 sailed west to that Country afar
 Past the uttermost path of the
 uttermost Star where the sun-
 light and laughter and little win-
 Winds are when the Seas cease to
 foam to the sob of hoofs galloping
 galloping far? Gentle Petition.

The apology.
 Think of me not unkind and
 Rude. That I walk alone in peace
 and gleam. I go to the god of the wood
 To fetch his word to men. Hide me
 Not laborious Band on the idle
 flowers & brought each other in
 my hand does home laden with
 a thought to one harvest from the
 field homeward brought the oxen
 turning a second crop. Shine across
 yield which I gather in a song.
Gentle Petition.

Retrospect.

Oh conquering foot that met the
 Whale world at thy feet, what laurel
 Garland crown thy feet! is not the
 present sweet

I'd. fling away my crown of bay, lose it
 without one thorn to feel beside my
 own today the tender hearted fling away
 long long ago.

Oh! tis more than tis guides & things
 with godlike thought of will, than
 art more regal than earth's Kings!
 They, here & there and are still

I shape the world continually. I say it
 Monarchs run and yet I do give the
 World to see the dead eyes smile that
 smiled at me long long ago
 Oh warrior they correct high thy gray
 victorians head, what pains eke to the
 sky at thy work & is read. I heed them

not I long to hear the Child's speech soft and
 slow that used to sound upon my ear. So
 sweet to pure & when Olean many and many
 - a year ago. - G. Peterson